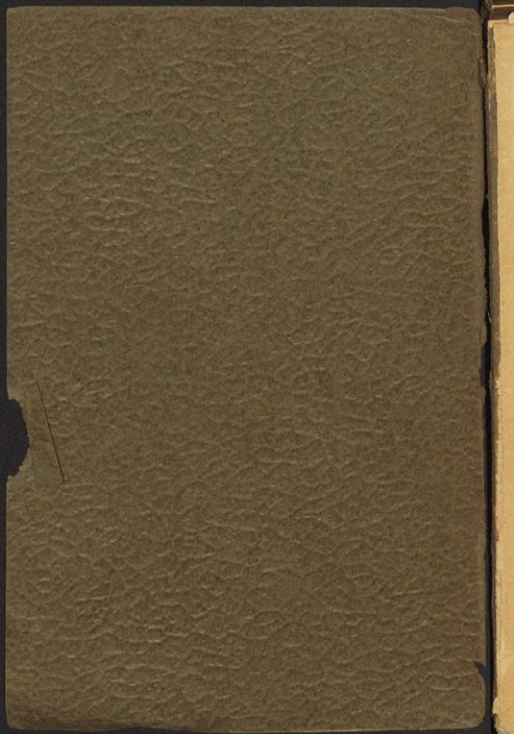


VII
C.36221,
g.

301/00



Trinajst torkov

v čast

sv. Antonu Padovanskemu.

Spisal

P. Aljfonz Furlan

mašnik frančiškanskega reda.

Z dovoljenjem prečast. redovnega predstojništva, 29. avg. 1900, št. 638, in visokočast. knezoškofijstva ljubljanskega, 24. novembra 1900, št. 3240.

V Ljubljani, 1900.

Katoliška tiskarna v Ljubljani.

030032554



Sv. Anton Padovanski,
prosi za nas Boga!

36221, VII, C, 9





Predgovor.

Sv. Antona Padovanskega častijo verna kristijani ne samo na Portugalskem, kjer je bil rojen, in na Laškem, kjer je umerl, temuč tudi pri nas in po celem svetu. Častijo ga ne samo katoličani, temuč tudi staroverci in celo Turki. Mej posebnimi častivci sv. Antona nahajamo tudi svetega očeta papeža Leona XIII., ki so že veliko storili, da bi se še bolj širilo njegovo čaščenje in zaupanje v njegovo mogočno priprošnjo pred Bogom.

Leta 1881. so sprejeli sv. oče papež Leon XIII. učenega in pobožnega profesorja in doktorja sv. pisma, Antona Lokatelija (Locatelli). Ko je pred njimi klečal, so ga vprašali: „Od kod si, moj sin?“ — „Iz Padove; sveti oče.“ „Iz Padove! Iz Padove!“ so ponovili. „Kaka sreča! Kako si srečen! moj sin. Ljubiš pa tudi zelo vašega svetnika, vašega velikega svetnika, sv. Antona?“ — „Če ga ljubim, vprašate sv. oče! Saj sem se rodil in zrastel blizu njegovega groba in še tako srečen sem, da so mi dali pri sv. kerstu njegovo ime. Prav gotovo ga ljubim.“ — „Moj sin, ti ga ne ljubiš še zadosti; da, ljubiti ga moramo in širiti to ljubezen do njega. Blagoslovim tebe in vse ude njegovega društva. Ni pa še dosti, da

ga častite v Padovi, častiti ga morajo po celem svetu; zakaj sveti Anton ni svetnik samo za Padovo, temuč svetnik celega sveta.“

Tako nagovarjajo sveti oče Leon XIII. vse verne kristijane, da naj častijo sv. Antona Padovanskega. Mi Slovenci ga moramo častiti, tudi kè bi nas sveti oče papeš ne nagovarjali, ker je bil v naših krajih v Gorici, na Krasu, v Terstu, kjer je gotovo pridigal in spovedoval. Frančiškanski samostani na Goriškem, Koroškem in Kranjskem so spadali k romanjski redovni pokrajini. V to pokrajino je bil sv. Anton sprejet, katero je potem kaker provincijalj nekaj let vladal. Te bukvice „Trinajst torkov v čast sv. Antonu Padovanskemu“ sem spisal, da bi se še bolj širilo čaščenje sve-

tega Antona. V njih imaš kratko življenje svetega Antona Padovanskega, premišljevanja in druge potrebne molitve.

Rabi jih pridno, bogoljubni bravec, pobožna bravka v slavo božjo, v čast svetemu Antonu Padovanskemu in v zveličanje svoje duše; njih pisavca pa ne pozabi v svojih molitvah.





Pobožnost trinajst terkov

v čast sv. Antonu Padovanskemu.

*Začetek in odpustki pobožnosti
13 torkov ali 13 nedelj v čast
sv. Antonu Padovanskemu.*

Sveti Anton Padovanski je vmerl 13. rožnega cveta, v petek popoldne, pokopali pa so ga še le v torek. V torek potem so namreč prinesli njegovo telo v Padovo in ga pokopali v cerkvi Matere božje Velike. Ta dan so bili ozdravljeni skoraj vsi bolniki v Padovi, ketere so prinesli na grob

sv. Antona in ki so ga prosili ljubega zdravja. Zato so v torkih še posebno častili in prosili sv. Antona pomoči, in sv. Anton je sam nagovarjal neko gospo v Florenci, ko ga je prosila, naj ji sprosi sina, ker je bila brez otrok, naj devet torkov obiskava njegovo podobo v frančiškanski cerkvi in pristopa k sv. obhajilu, pa bo vslišana njena želja. Gospa je vbogala sv. Antona, bila je vslišana in dobila sina. To so ljudje hitro raznesli in po njenem zgledu so začeli še drugi devet torkov prositi sv. Antona pomoči v svojih dušnih in telesnih potrebah. Tako je postala mej vernimi kristijani navada opravljati pobožnost devet

torkov v čast sv. Antonu Padovanskemu. Pozneje so razširili to pobožnost na trinajst torkov, da so se spominjali smerti sv. Antona Padovanskega in zavoljo trinajst milostij, ketere se nahajajo v znanem rezponzoriju: „Glej, če iščeš čudežev.“ Pobožnosti trinajst torkov ali pa trinajst nedelj so podelili sveti oče papež Leon XIII. popolne odpustke v prav lepem pismu, ki se tako le glasi:

„Zelo nas je razveselila in našim željam vstregla prošnja, katero nam je poslal naš predragi sin Lovrenc Karatéli (Caratelli), generalj manjših bratov konventualov (minoritov), ki želi in hrepeni, da

bi se češčenje sv. Antona Padovanskega mej vsemi ljudmi širilo in vsak dan rastlo. In res, vsi katoličani imajo vzrok, da častijo posebno sv. Antona, ki po posebni milosti božji vsak dan deli kristijanom tako obilne milosti in dobrote, da sama sv. cerkev opominja vsakega vernega, naj se k njemu zateče v svoji potrebi. Razen tega se nam zdi, kaker da bi se bila v naših žalostnih časih združila sv. Anton Padovanski in sv. Vincencij Pavlanski in bi hotela odpraviti ali vsaj olajšati reve in nadloge vbozih, ko sv. Anton nabira kruh sè svojimi milostmi, sv. Vincencij ga pa deli. V mnogih cerkvah je postavljen ljubeznivi kip

(podoba) sv. Antona, ki ima v naročju dete Jezuščka, katerega prosi milosti; pod podobo je pa puščica za miloščinjo vbozih. Taka podoba na neki način vabi in nagovarja verne, naj ga prosijo milosti, za prejete milosti pa naj dajo obljubljen denar za kruh vbozim. Zato pričakujejo od svetega Antona obilno pomoč in podporo društva sv. Vincencija, ki imajo namen preskerbljevati vboge družine s potrebnim živežem. Zato podelimo vsem vernim obojega spola popolne odpustke, ki nepretergano enkrat v letu, keder kedo hoče, opravljajo pobožnost 13 tor-kov ali 13 nedelj s pobožnim premišljevanjem ali z molitvijo

ali z drugimi pobožnimi deli v slavo božjo in v čast svetemu Antonu Padovanskemu in se v ta namen spovedo in pristopijo k sv. obhajilu. Te popolne odpustke morejo darovati tudi vernim dušam v vicah“ (1. sušca 1898.).

Kako opravljaj pobožnosti 13 torkov ali 13 nedelj v čast svetemu Antonu Padovanskemu.

Kedor se hoče vdeleževati popolnih odpustkov, ki so podeljeni pobožnosti 13 torkov ali 13 nedelj v čast sv. Antonu Padovanskemu, mora nepretergano opravljati to pobožnost in samo enkrat v letu keder kedo hoče. Ko bi jo pretergal, jo mora zopet začeti, ako se

želi vdeležiti odpustkov. Pobožnost 13 torkov ali 13 nedelj se torej ravno tako opravlja kakor petnedeljska pobožnost v čast pet ran svetega Frančiška Serafinskega ali šest nedeljska pobožnost v čast sv. Alojziju.

1. Kaker vsak dan, opravi tudi vsak torek ali nedeljo še bolj pobožno jutranjo in večerno molitev.

2. Trinajst torkov ali pa 13 nedelj pazljivo preberi del življenja sv. Antona z dotičnim premišljevanjem in skleni posnemati svetnika v dotični čednosti.

3. Namestu premišljevanja smeš opravljati druga pobožna dela, kaker: da si v jedi vsaj

nekoliko pritergaš in vbozim daš; da daš miloščinjo vbozim ali pa za kruh sv. Antona; moreš tudi obiskati bolnika, druge odvračevati od greha, moliti za grešnike, nevernike. Dobro je tudi, ako te dneve krotiš svoje oči, ušesa in jezik.

4. Ako moreš, bodi pri sv. maši.

5. Teh 13 torkov ali 13 nedelj dobro opravi sv. spoved in pobožno pristopi k sv. obhajilu, v kateri koli cerkvi hočeš.

6. Natančno opravljaj svojo službo, dolžnosti svojega stanu.

7. Imej doma podobo svetega Antona Padovanskega; pred njo opravljaj svoje mo-

litve, premišljevanja in druge molitve, ako moreš.

8. Izvoli si sv. Antona za svojega priprošnjika; prosi ga pomoči v dušnih in telesnih potrebah, ke bi namreč zgubil kako stvar, denar, dobro ime, mirno vest, poterpežljivost, gorečnost, zbranost, pobožnost; ali ke bi ti kedo kako reč vkradel, ali bi ti ne hotel poverniti, kar si mu posodil itd.

9. To pobožnost 13 tor-kov ali 13 nedelj opravljaj prav pobožno, sè živo vero in terd-nim zaupanjem ter jo še dru-gim priporočaj.





Trinajsttorkov ali trinajst nedelj.

Prvi torek ali nedelja.

I. Rojstvo in otročja leta svetega Antona.

Sveti Anton Padovanski je bil rojen 15. velikega serpana na praznik Marijinega vnebovzetja leta 1195. ne na Laškem v Padovi, temuč v Lizboni, glavnem mestu portugalskega kraljestva. Pri sv. kerstu so mu dali ime Ferdinand. Njegov oče Martin Buljonski in mati

Marija Terezija Tavera sta bila iz visokega, kaker neketeri menijo, celó iz kraljevskega rodu; bila sta zelo pobožna in sta imela tega svojega prvo-rojenega otroka za dar božji in zato sta si prizadevala ga izrediti v božjem strahu in pobožnosti. Sv. Anton je že v otročjih letih rad molil, v cerkev hodil in vsmiljen bil z reveži. Rad je vbogal svoje stariše in bil odkritoserčen. Ako se je pregrešil v kaki reči, se ni lagal ali izgovarjal. Zelo je ljubil in častil Mater bōžjo in kaker neketeri zaterjujejo, ji je posvetil svojo deviško čistost, ko je bil komaj pet let star. V desetem letu so ga dali v korarsko šolo, kjer je pod

vodstvom svojega strica korarja Ferdinanda kmalu vse druge svoje učence prekosil v vednosti in pobožnosti. Prav lepo se je obnašal v cerkvi, posebno keder je stregel pri sveti maši.

II. Posnemaj me v sv. čistosti.

1. Sveta čistost povzdiguje človeka nad ljudi in ga dela angeljem enakega; povzdiguje ga še celo nad angelje, ker angelji niso imeli skušnjav zoper sveto čistost, človek pa jih ima na zemlji in se jim mora vstavljati, ako jo hoče ohraniti neomadeževano. Deviške in čiste duše ima Jezus prav rad; hotel je imeti deviško mater Marijo, deviškega red-

nika sv. Jožefa in mej aposteljni je najbolj ljubil deviškega sv. Janeza, kateremu je tudi izročil svojo deviško Mater s križa. In ta sv. Janez piše v svojem razodenju, da so deviške duše v nebesih najbolj blizu prestola, da hodijo za Jagnjetom, kamerkoli gre in pojejo novo pesen, ketere ne morejo peti svetniki, ki niso ohranili svetega devištva. Zato je sv. Anton že v petem letu svoje starosti napravil obljubo vednega devištva in jo deržal celo svoje življenje do šmerti.

Sv. Anton in mnogi drugi svetniki in svetnice božje so tako zeló cenili in ljubili sveto devištvo, da so se rajši odpovedali kraljestvu, bogati že-

nitvi, neketeri so rajši prelili svojo kri, kaker pa da bi s takimi časnimi rečmi zgubili lilijo nedolžnosti. Sv. Anton ne vabi samo dečkov in deklic, temuč tudi mladeniče in dekleta, da naj ga posnemajo v ti čednosti in ohranijo neoskrunjeno belo lilijo; tiste pa, ki so jo oskrunili, zgubili, vabi, naj vsaj zdaj ljubijo sveto čistost in v nji živijo koliker jim dopušča njih stan.

2. Lahko je reči, bom živel v sveti čistosti, v nji živeti pa ni tako lahko, ker ima veliko sovražnikov. Pervi sovražnik je naše meso, kete-remu pa sv. Anton ni stregel, temuč ga je zatajeval s postom in drugo pokoro; krotil je

svoje oči in ušesa, da ni rad pogledal ali poslušal kake reči, ki bi mu zbujala nečiste misli ali predstave. Drugi sovražnik sv. čistosti je hudobni svet, hudobni ljudje, ki se prilizujejo, spominke ponujajo, zakon in srečo obljubujejo, da bi deviško dušo premamili in ji vzeli denar in sveto čistost. Sv. Anton se ni menil za svet, bežal je pred njim in šel v samostan, kjer je bolj lahko varoval lilijo svetega devištva. Tretji sovražnik svete čistosti je hudobni duh, duh nečistosti, ki vedno okoli hodi in išče, koga bi zapeljal in na večne čase pogubil. Hudobnega duha sv. Anton ni vbogal; z molitvijo in sè znamenjem sve-

tega križa je premagal vsako satanovo skušnjava.

Tako je ravnal sv. Anton, ki je nesel lilijo devištva s tega sveta v večnost. Tudi jaz bi rad šel s tega sveta v večnost z lilijo, ali tako, da bi živel na zemlji kakor hoče moje telo, v lepi obleki, nevarni družbi, na veselicah, plesu, kjer je bilo zapeljanih že toliko mladeničev in deklet. Rad bi imel v roki belo lilijo pa se vender šalil sè svetom. Mnogi so začeli z majhnimi, nedolžnimi rečmi, končali so pa v največjih grehih.

Da se tudi meni ne bo taka zgodila, se bom ogibal nepotrebnega in preveč prijaznega občevanja z osebami drugega

spola, krotil bom svoje oči in se varoval lenobe.

Z g l e d.

V nekem samostanu je hudobni duh delal hude nečiste skušnjave (enemu) bratu redovniku. Dasiravno je varoval svoje oči, se ostro pokoril, veliko molil, se pridno ogibal lenobe in pogosto prejemal svete zakramente, mu je vendar hudobni duh vzbujal nečiste predstave. Ko je prišel sveti Anton na svojem potovanju tudi v ta samostan, kjer je živel ta z nečistimi skušnjavami tako zeló nadlegovani brat, ga je ponižno prosil, naj ga spové in Boga zanj prosi. Sv. Anton ga je rad spovedal

in mu obljubil, da bo zanj molil. Nato je še prosil svetega Antona, da bi menjala z obleko; tudi v ti reči mu vstreže. Ali komaj je oblekel brat obleko sv. Antona, precej je zginila grešna poželjivost in nobena nečista skušnjava ga ni več nadlegovala.

Tudi ti se priporočuj svetemu Antonu Padovanskemu, keder te napadajo nečiste skušnjave.

Molitev za sveto čistost.

O sveti Anton, ki si s posebno milostjo božjo in pod varstvom prečiste device Marije sveto devištvo neoskrnjeno ohranil do smerti, prosí za me Jezusa in njegovo pre-

sveto Mater, da se bom mogel serčno vojskovati zoper svoje spačeno meso, hudobni svet in satana, in sveto devištvo neoskrunjeno ohraniti (ali ako ga nimaš več, v sveti čistosti živeti) do smerti. Amen.

Drugi torek ali nedelja.

I. Sv. Anton zapusti svet in gre v samostan.

Pet let je hodil sv. Anton v šolo h korarjem, kjer se je pridno učil, pa ne samo vednosti, temuč tudi pobožno živeti. Boga je vedno bolj spoznaval in ljubil; in da bi Bogu še bolj zvesto služil, sveto devištvo ohranil in se bolj gotovo zveličal, je sklenil zapu-

stiti svet in stopiti v red. Težko je bilo očetu in materi, ali ker nista gledala samo na časno srečo svojega sina, temuč najbolj na njegovo zveličanje, sta mu dovolila. Sv. Anton je stopil v red reguliranih kanonikov sv. Avguština. V samostanu se je deržal najboljših sobratov in jih posnemal v njih čednostih, posebno pa v ponižnosti, pokorščini, prijaznosti in v lepem obnašanju. Ko je končal leto poskušnje, je z veseljem napravil sveto redovniško obljubo. Ker so ga njegovi sorodniki pogosto obiskovali in skušali spraviti iz reda, prosil je predstojnika, naj ga prestavi v kak oddaljen samostan. Ker se je vsem pri-

kupil, ga je predstojnik nerad prestavil v mesto Koimbro. V novem samostanu se je vestno pripravljaj za mašniško službo. Z veseljem je opravljaj tudi najnižja samostanska opravila; in dasiravno je bil še le 17 let star in grofov sin, je vendar vesel bolnikom stregel, da se je še bolj vterjeval v ponižnosti in ljubezni do bližnjega. V samostanu je bil vsem ogledalo redovnika, ki se trudi doseči sveto redovno popolnost.

II. Posnemaj me v razumnosti!

1. „Bodite razumni kaker kače“ (Mat. 10, 16.). Po teh Jezusovih besedah so se ravnali svetniki. Kača je namreč previdna, ker se v nevarnosti

zviije v svitek in skrije glavo, da jo obvaruje smertnih vdarcev, ako tudi drugo telo terpi. Tako skerbi vsak moder kristijan najprej za svojo prvo in najbolj važno stvar, za zveličanje svoje duše; ker je le eno potrebno, zveličati svojo dušo. Kako modro je ravnal sv. Anton, ko je zapustil svet in si izbral redovniški stan, da se je bolj lahko in bolj gotovo zveličal. Koliko ljudi ravna prav nespametno in nepremišljeno, ko si izbirajo stan, v keterega jih Bog ne kliče. V vsakem stanu se moreš zveličati, ako le hočeš, pa ne v vseh enako lahko. V red stopiti kaker sv. Anton ne more in ne sme vsak, njegov du-

hovni brat ali sestra pa lahko postaneš, treba samo stopiti v tretji red sv. Frančiška.

Sv. Anton je zeló previdno in modro ravnal, ko si je zbiral stan, jaz pa sem tako nagel in nepremišljen. Vsakemu vse zaupam in razodenem. Kako nepreviden sem v govorjenju. Lahkomišljeno si izbiram službo, gospodarja, spovednika. Brez spovednikovega vedenja si izbiram pobožnosti, pokoro in se vpisavam v bratovščine in si toliko molitev nalagam, da moram zanemarjati službo ali pa molitve. Bom vedno tako ravnal?

2. Kerščanska razumnost uči človeka ne samo, da vé ceniti vsako reč po njeni pravi

vrednosti, temuč tudi rabiti prave pripomočke, da doseže svojo pravo in večno srečo. Nekateri bi radi prav veliko dobrega storili, so prav goreči, ali malo dosežejo, ker njih nepremišljena gorečnost, nepoterpežljivost in neprevidnost dobro bolj zaderžava kakor pa pospešuje. Zato pravi sv. Duh: „Modrost vse lepo vrejuje“ (Modrost. 8, 1.); in „Kedor je poterpežljiv, ga vodi obilna razumnost; kedor je pa nepoterpežljiv, zvišuje svojo neumnost.“ (Preg. 14, 29.) Sveti Anton je bil razumen ne samo za se, da si je izbral pravi stan, temuč tudi za bližnjega. Ko je bil predstojnik, je pa metno in modro vodil svoje

duhovne brate po potu prave svetosti; moder in previden je bil na prižnici, v spovednici in šoli.

Kako malo sem podoben sv. Antonu! On ni drugih učil, opominjal in svaril v nevolji, jezi, naglo, mene pa razjezi vsaka najmanjša reč. Ako mi kedo ne stori kake reči po moji volji, precej sem nevoljen in kričim. Sebi in drugim sem velik križ. Lahko se sramujem, ker me imajo za naglega in jeznega, s katerim težko shajajo.

Z g l e d.

Kako moder in razumen je bil sv. Anton, vidimo na zveličani devici Heleni Enzelmini, kateri je bil on spo-

vednik. V dvanajstem letu je stopila v red svete Klare in dobila sv. Antona za spovednika. Sv. Anton jo je modro vodil po poti prave redovniške popolnosti in svetosti. Tako jo je vterdil v čednostih, posebno v poterpežljivosti in v vdanosti v voljo božjo, da je dolгих 16 let, do svoje smerti poterpežljivo in vsa vdana v voljo božjo prenašala križe, ketere jej je pošiljal njen nebeški ženin Jezus. Ko je bila namreč 18 let stara, je njeno telo oterpnilo, oslepela je in še mustasta postala do smerti. Sveti Anton jo je tolažil in oserčeval, da ni v teh velikih križih zdvojila in nevoljna bila; ni tožila, temuč poterpežljivo je

terpela do svoje svete smerti. Vmerla je 11 let po smerti sv. Antona, 34 let stara. Sveta cerkev jo je prištela mej zveličane device.

Molitev za čednost razumnosti.

O, Bog, ki si dal Svojemu služabniku, sv. Antonu razumnost, da je zaničeval bogastvo, čast in časne reči, in si izbral stan, keterega si mu odločil, in rabil pripomočke, da je zveličal sebe in še druge napeljeval k svetosti, daj tudi meni modrost, ki stoji zraven tvojega sedeža, da si bom izbral stan, keterega si mi ti odločil, njemu stanoviten ostal investno opravljal svoje dolžnosti in tako večno zveličanje dosegel. Amen.

Tretji torek ali nedelja.

I. Sv. Anton prestopi v frančiškanski red.

V samostan sv. Križa v Koimbri, kjer je živel sv. Anton, so hodili frančiškani miloščinjo prosit. Sv. Anton se je takrat še vedno imenoval po kerstnem imenu Ferdinand. Frančiškane je večkrat videl in ž njimi govoril. V sebi je čutil neko nagnjenje in željo prestopiti v ponižni in vbogi red sv. Frančiška. Ko so pripeljali v njegovo samostansko cerkev svete ostanke prvih pet marternikov frančiškanov, ni se mogel več vstavljati svoji želji. Svojo serčno željo je razodel frančiškanom in jih po-

nižno prosil, da bi ga sprejeli v svoj red. Frančiškani so bili pripravljeni ga sprejeti, ako mu dovoli njegov predstojnik. Temu je sv. Anton razložil svojo željo in ga prosil, naj mu dovoli prestopiti v ostrejši red sv. Frančiška. Predstojniku je bilo težko zgubiti najboljšega redovnika, ali ker je spoznal voljo božjo, mu je dovolil. Pred odhodom je rekel en korar sè žalostjo in nevoljo sv. Antonu: „Le pojdi le, ako že ravno hočeš. Ti boš gotovo še svetnik (postal).“ Sv. Anton mu je prav ponižno odgovoril: „Ako bote vi, moj oče, to slišali, bote gotovo zato Boga hvalili.“ Kedo bi mislil, da se bodo te besede kmalu spol-

nile; že dvanajst let potem je papež Gregor IX. mej svetnike prištel sv. Antona.

II. Posnemaj me v poterpežljivosti!

1. Poterpežljivost je potrebna vsakemu kristijanu, ki se hoče zveličati. Sv. apostelj Pavel pravi kar naravnost: „Poterpežljivost vam je potrebna, da božjo voljo storite, in dosežete obljubo.“ (Hebr. 10, 36.) In Jezus, večna resnica, pravi v svetem evangelju, da ne more biti njegov učenec, ki ne nosi svojega križa za njim. V nebesa pelje samo pot terpljenja, ker tudi nedolžni otroci terpijo, ko vmirajo. Po tej poti križa je šel v nebesa Jezus,

naš Odrešenik, Marija, njegova presveta Mati in vsi svetniki. Zato je Jezus posvaril učenca, ki sta šla žalostna v Emavs: „O vi nespametni, in kesnega serca verovati vse, kar so govorili preroki! Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to terpel, in tako v svojo čast šel?“ (Luk. 24.) Kedor želi priti v nebesa, mora pobožno živeti; „vsi pa“, pravi sveti apostelj Pavel, „ki hočejo pobožno živeti, bodo preganjanje terpeli“ (2. Tim. 3, 12.). To je skusil tudi sv. Anton Padovanski. Imeli so ga za nevednega, obrekovali so ga, zaničevali, preganjali, celo po življenju so mu stregli, ali vse to je poterpežljivo prenašal; ni tožil in dru-

gim pravil, kako gerdo ž njim ravnajo. Vsem je odpustil in ražaljenje pozabil.

Lahko se sramujem, ker se štejem mej častivce sv. Antona, v poterpežljivosti mu pa nisem prav nič podoben. Ako mi reče kaka oseba nekoliko ostro, pa resnično besedo, precej sem nemiren, nevoljen, razžaljen, celo pozdraviti in pogledati je nečem, ob enem pa hodim k sv. obhajilu. Nevoljen sem celo, ako me spovednik posvari, ali odreče kako sv. obhajilo, pokoro ali kako pobožnost. Ali bom vedno tako živel? Ne; iz serca vsem odpustim, ki so me kedaj razžalili in ž njimi bom zopet govoril.

2. Poterpežljivost je potrebna kristijanu tudi v križih in težavah, posebno pa v bolezni. Zakaj ravno v bolezni se spozna, kakšen je, dober ali slab, pravo zlato ali pa samo zlate pene. Neketeri so dobri, poterpežljivi, pobožni, dokler se jim dobro godi, dokler so zdravi; kaker hitro pa zbolijo, ali jih boli glava, zob, roka, noga, so nepoterpežljivi, tožijo, godernjajo. Sv. Anton je bil poterpežljiv doma, pri stariših, in ko je bil na potu; ko je bil zdrav in v bolezni, in ko se zanj niso zmenili predstojniki zavoljo njegove bolehnosti.

Kako nepoterpežljiv sem pa jaz! Rad tožim čez svoj

težki stan, službo, slabo stanovanje, hrano, vročino, mraz in slabo vreme, gospodarja in gospodinjo. Nisem zadovoljen sè svojim stanom, službo, in nepremišljeno si jo zbiram. Ako me le malo boli glava, zob, roka, precej (se) tožim; in ako moram celo ležati, sem nevoljen, ker ne morem v cerkev hoditi, svetih zakramentov prejemati, navadnih molitev in pobožnosti opravljati. O kako nespametno sem ravnal, ker je bila božja volja, da sem bil bolan in nisem mogel v cerkev hoditi in prejemati svetih zakramentov. S tem me je Bog skušal, ali se bom podvergel njegovi sveti volji in bolezen in druge težave rad

sprejemal in voljno prenašal. Odpusti mi, o Jezus, da sem bil nepoterpežljiv. Po zgledu sv. Antona bom molče in mirno prenašal bolezen in težave svojega stanu.

Z g l e d.

Predstojnik nekega frančiškanskega samostana je odpotoval in sv. Antona Padoanskega je odločil za svojega namestnika. Ker niso imeli v tem samostanu vodnjaka, so morali daleč hoditi po vodo, kar je bilo težavno za samostansko družino. Sv. Anton, zdaj predstojnikov namestnik, je hotel pomagati; dal je skopati vodnjak na samostanskem dvorišču. Ali, ko se je vernil

predstojnik domov, ni bil zadovoljen z vodnjakom. Očitno je posvaril sv. Antona in mu naložil hudo pokoro. Sv. Anton bi lahko dokazal, da je nedolžen, ali ni se hotel ne izgovarjati, ne zagovarjati; molče je preterpel očitno kazen in še dandanašnji kažejo v obednici kraj, kjer je moral po nedolžnem prositi odpuščenja.

Molitev za poterpežljivost.

Zavoljo tvojega zaničevanja, terpljenja in zapuščenosti na križu, o moj Jezus, in na priprošnjo sv. Antona, podperaj me v poterpežljivosti, da me ne bo vznevoljila (nevoljnega napravila) težavna služba, bolezen, kaka nesreča, zaničeva-

nje ali obrekovanje, temuč da bom mogel s tvojo pomočjo tebi vdan in voljno prenašati težave svojega stanu in križe, katere mi misliš pošiljati. Amen.

Četerti torek ali nedelja.

I. Sv. Anton gre v misijone.

Ko je sv. Anton prestopil v frančiškanski red, je prosil, naj bi mu dali novo ime Anton, ker je želel nepoznan posnemati sv. Antona puščavnika v samoti in pokori. Ločen od sveta je vesel začel leto^o poskušnje; svojo gorečnost in pobožnost je podvojil, in natančno opravljal vse, kar sta mu nalagala njegov predstojnik in učitelj. S privoljenjem

patra provincijalja je z velikim veseljem napravil sveto slovesno obljubo. Pater provincijalj je tudi vslišal njegovo drugo prošnjo in ga poslal v Afriko v misijone. Z bratom Filipom sta se srečno prepegljala čez morje na Mavritansko. Sv. Anton je že mislil, da je dosegel svoj namen, da bo namreč prelil svojo kri za sveto vero; ali Bog ga ni hotel imeti v Afriki, temuč na Laškem in Francoskem. Poslal mu je hudo merzlico in sv. Anton se je moral verniti v svojo domovino na predstojnikovo zapoved. Težko je zapustil Afriko in marterniško krono; ali, ker se je za nevrednega štel za marterniško smert, se je vdal v

voljo božjo. Komaj je bil s tovarišem na širokem morju, vzdigne se velik vihar in nese barko ne proti Španskemu temuč proti Laškemu. Pri otoku Siciliji se je vstavila in sveti Anton je precej šel v bližnji frančiškanski samostan, kjer je toliko okreval, da je že pomagal v kuhinji in na vertu.

II. Posnemaj me v sv. veri!

1. Kaker živijo ptiči samo v zraku in ribe v vodi, tako živi tudi pravični iz vere. „Moj pravični pa iz vere živi“; piše sv. apostelj Pavel (Hebr. 10, 38.). Pravični, res pobožni kristijan se v vseh rečeh ravna tako, kaker ga uči sv. vera. Keder moli, se ravna po sveti

veri, ki mu pravi, da ga Bog posluša in zato misli na besede, ketere izgovarja. Keder gre k spovedi, se ravna po sveti veri in ne gleda, kakšen je spovednik, temuč ga ima za božjega namestnika, ki mu daje sveto odvezo. K svetemu obhajilu pristopa sè živo vero, da prejme pravega Boga pod podobo kruha in ni nemiren kaker so mnogi, ako ne občuti sladkosti in prijetnosti kaker pri navadni jedi, ko jo zavživa. Sv. Anton in drugi svetniki so si mislili pri vsakem, še tako navadnem delu, Bog hoče, da delam zdaj to; on vé moje misli, sliši moje besede in gleda moja djanja. Ta misel, da jih Bog gleda,

jih je nagibala, da so se vedno lepo obnašali, tudi keder so bili sami; da so pridno in z veseljem delali ali so že posodo pomivali, pometali, na vertu delali ali pa pridigali, spovedavali, v šoli učili. Z veseljem so delali, ker so vedeli, da to Bogu dopade in si s tem nebesa služijo. Sè sveto vero je sv. Anton premagoval skušnjave, ker mu je pravila, da Bog nobenega ne zapusti, ako človek sam njega ne zapusti. Sv. vera je tolažila svetega Antona, da ni obupal v revah in nadlogah.

Sv. Anton je živel iz vere, jaz pa se je sramujem. Kolikokrat se ne odkrijem ali prekrižam, ko grem mimo cerkve,

križa ali keder zvoni, ker se bojim ljudij. Kako težko pokleknem v cerkvi pri povzdiganju, obhajilu in blagoslovu, ko vidim druge nemarno stati. Večkrat se pregrešim zoper eno ali drugo božjo in cerkveno zapoved, ker si mislim, kaj bodo drugi rekli. Ljudem se bojim zameriti, ki me po smerti ne bodo mogli potegniti ne iz nebes, ne iz pekla. Boga se pa ne bojim, ki me more večno pogubiti. Kerščen sem kaker sv. Anton, po sveti veri pa ne živim kaker on. Kaj bo z menoj?

2. „Brez vere pa je nemogoče Bogu dopasti“ (Hebr. 11, 6.). To je dobro vedel sv. Anton in zato je hotel tudi

nevernikom in krivovercem oznanjevati sveto vero. Prestopil je v frančiškanski red, da je mogel iti v Afriko in tam oznanjevati sveti evangelij. Sveta vera mu je dajala pogum, da se ni vstrašil dolge in težavne vožnje po morju, ne kervoločnih nevernikov in krivovercev. Kameronkoli so ga pošiljali predstojniki, je šel; povsod se je potegoval za resnice svete vere; nevstrašen je pridigal krivovercem, ki so ga večkrat hoteli vmoriti. Za sveto vero je ves gorel, jo razširjal, dobre pridigarje vzgojeval; pripravljen je bil tudi za njo vmreti.

Dandanašnji se pa mnogi kristijani prav nič ne menijo

za sv. vero, sram jih je, da so kristijani in neketeri celo žugajo, da bodo prestopili k starovercem, luteranom. Mej ketere spadam? Mej mlačne ali goreče? Ke bi bil goreč, bi živel po sv. veri in se zanjo potegoval; pomagal bi jo širiti z denarjem za misijone, ali vsaj z molitvijo in pokoro. Ali kako nemaren sem bil! O moj Bog, odpusti mojo veliko nemarnost! Oživi mojo slabo vero, da se ne bom sramoval delati, kar mora vsak kristijan, posebno pa se bom kazal, da sem kristijan v cerkvi, ko bo zvonilo in v petkih in postnih dneh.

Z g l e d.

Ko je sv. Anton pridigal v mestu Burž na Francoskem, se je hotel nek krivoverec ž njim prepirati o resnični pričujočnosti Kristusovi v presvetem Rešnjem Telesu. Sveti Anton ga je kmalu tako ugnal, da ni mogel najti nobenega vgovora več. Ker je bilo krivoverca sram pred ljudmi, se je hotel izviti in zato je rekel sv. Antonu: Z besedami me premagaš, ker si učen, pa prejdimo k djanju, potem bomo videli. Če si res služabnik Kristusov, se morajo tudi nad teboj spolniti besede svetega pisma: „Gospod je delal ž njimi in je besedo poterjeval

s čudeži, kateri so se po tem godili“ (Mark. 16, 20.). Pokaži mi čudež! Ako bo osel, tri dni brez vsake hrane, pustil polne jasli hrane in pokleknil pred presv. Rešnjim Telesom, bom brez odlašanja sprejel katoliško vero. Sv. Anton se ni obotavljaj; zaupal v Kristusa in ko je tretji dan opravil daritev sv. maše, je nesel iz cerkve na terg presv. Rešnje Telo. Na tergu se postavi pred osla in mu reče: „Sè vsegamogočnostjo našega Stvarnika in v njegovem imenu, ki ga tukaj nevreden deržim, ti zapovem, precej pridi sem in počasti tistega, ki te je vstvaril, da bodo spoznali, ti zaslepljeni ljudje, da je vse podložno njemu, na-

šemu Stvarniku, ki stopa na mašnikovo povelje na oltar.“ Sestradan osel je precej pustil oves, pokleknil pred presveto Rešnje Telo in ga počastil s pripognjeno glavo.

Molitev za čednost sv. vere.

O sv. Anton, ki si ves gorl za sveto vero, mej nevernike šel, da bi jo tudi njim oznanjeval in pripravljen bil tudi vmreti za resnice naše svete vere, sprosi mi od Boga milost, da se ne bom nigdar sramoval svete vere, temuč vedno po nji živel in z lepim zgledom še druge spodbujeval, s pokoro in denarjem po svoji moči pomagal spreobračati nevernike in krivoverce, in molil,

da bi Bog od svete katoliške cerkve ločene zopet pripeljal v njeno naročje, da bo zopet ena čreda in en pastir. Amen.

Peti torek ali nedelja.

I. Skrito življenje sv. Antona na gori sv. Pavla.

Leta 1221. je poklical sveti Frančišek svoje duhovne sinove k generaljnemu kapiteljnu ali zboru v Asiz. Sv. Anton se je tudi odločil iti v Asiz, da bi videl svojega duhovnega očeta sv. Frančiška. Videl ga je in pazljivo poslušal njegove nauke, ž njim pa ni govoril. Rad bi šel k njemu in mu povedal svoje ime, ali neki no-

tranji glas mu je svetoval: „Bodi ponižen in molči; skrij se, zakaj dosti je, da te Bog pozna.“ In sv. Anton je poslušal glas božji in ni razodel, kedo je. Ker je bil še slab, se ni zanj nihče zmenil, še sveti Frančišek ne. Sv. Anton pa ni bil zavoljo tega nevoljen; ne, še vesel je bil, da je mogel vsaj tako nekoliko terpeti za Jezusa, ko ni mogel zanj svoje kervi preliti. Slednjič ga je vendar vprašal provincijalij pater Gracijan, ako ima že svojega provincijalja in ako je mašnik. Sv. Anton je ponižno odgovoril, da je mašnik, provincijalja pa še nima. Ker je potreboval pater Gracijan mašnika za samostan na gori sve-

tega Pavla, ga je sprejel in poslal na to goro. V tem majhinem samostanu je bil predstojnik brat lajik; pater Anton ga je rad vbogal, pobožno je opravljal daritev sv. maše, molil in premišljeval. Ker je pa vedel, da prava pobožnost ni nigdar brez dela, je rad pomagal v kuhinji in na vertu. Z ljudmi je govoril samo toliko, koliker je bilo potrebno. V tem samotnem samostanu je preživel devet mesecev v pokori in nepoznan kot najnižji samostanski brat.

II. Posnemaj me v pokori!

1. Grešnik mora delati pokoro za svoje grehe ali na tem svetu, ali pa v večnosti, v vi-

cah. Greh mora biti kažnjen; ali ga že grešnik sam kaznjuje na tem svetu s pokoro, ali pa ga Bog v večnosti z ognjem. Kristus je sicer sè svojo smertjo na svetem križu neskončno zadostil za nas vse, rekel pa ni, da nam ni treba delati pokore, temuč nam kar naravnost žuga, ko pravi: „Ako ne bote delali pokore, bote vsi pogubljeni“ (Luk. 13, 5.). Te besede so nagibale sv. Antona, da je začel že mlad pokoro delati; in dasiravno ni nigdar storil smertnega greha in imel v naročju Jezuščka, se je vendar bolehen in slab postil, bičal, spal na golih deskah in drugo ostro pokoro delal po zgledu starih puščavnikov.

Ako je delal tako ostro pokoro sv. Anton, ki je velik svetnik, kakšno pokoro moram delati še le jaz, ki sem več grehov storil kaker imam las na glavi! Za vsak greh moram pokoro storiti vže na tem svetu, če ne, me bo Bog kaznil v večnosti; ker je pa strašno pasti v roke živega Boga, bom rajši v tem življenju delal pokoru sè spovednikovim dovoljenjem, da bo Bogu prijetna in za me koristna.

2. Pokoro treba delati, ker varuje človeka greha. „Kateri so pa Kristusovi, so svoje meso križali z grehi in željami vred“, piše sv. apostelj Pavel, (Galač. 5, 24.). Svetniki so se vstavljali grešnim željam in

krotili hude strasti; skerbno so varovali svoje oči, ušesa, jezik, gerlo, vse telesne počutke; bežali so pred mehkužnostjo in lenobo; ogibali so se slabih tovarišij in nevarnega razveseljevanja. Svetniki so ljubili samoto, molili, premišljevali in razno pokoro delali. Sè seboj so ostro postopali, v sebi so precej zaterli vsako ničemerno, nečisto misel, nepoterpežljivost, nevoljo. Ako so storili še tako majhin pogrešek, so ga precej obžalovali in zanj pokoro opravili. Koliker večjo pokoro so delali, toliko manj in manjši pogreške so delali. Tako je živel tudi sv. Anton; pokoro je de-

lal kaker velik grešnik, da se je varoval greha.

Kakšno pokoro pa jaz delam? Kolikokrat sem grešil z očmi, ker nisem krotil radovednosti; z jezikom, ker rad govorim. Kolikokrat nisem opravil svojega dela, molitve in drugih dolžnostij svojega stanu zavoljo lenobe, ker sem preveč stregel svojemu telesu. Ako me le malo zaboli, ali ako mi reče kedo kako žalo besedo, precej tožim. Kako pokoro delam? Denes sklenem se premagovati in svoje telo strahovati, da me ne bo zopet zapeljalo v greh. Zmerno bom vžival jed in pijačo, in zmerno bom spal. Krotil bom svoje oči, ušesa, jezik, nevoljo, jezo.

Ako bom tako živel, koliko grehov se bom obvaroval, kar upam s tvojo pomočjo, o moj Bog.

Zgled.

Ker je sv. Anton dobro vedel, da peljete v nebesa samo dve poti, pot nedolžnosti in pot pokore, je prosil svojega predstojnika, da je smel biti po noči v neki votlini blizu samostana in v nji pokoro delati po navadi starih puščavnikov. Po noči je dolgo bdel, molil, premišljeval, svoje telo bičal; postil se ob kruhu in vodi, in še drugo pokoro opravljal, ali nigdar ne po svoji glavi, temuč vedno se je ravnal po predstojniku. Koliker in ka-

keršno pokoro mu je dovolil predstojnik, toliko in ne več je pokoril svoje telo in zato ni opešal, temuč ozdravel je, v dalnje kraje potoval in z gorečnostjo pridigal.

Molitev za dar pokore.

Sv. Anton, nedolžni spokornik, ki si kerstno nedolžnost ohranil do smerti in tako ostro pokoro delal, sprosi mi pri Bogu milost, da bom svoje grehe obžaloval in za nje pokoro delal. Tvoji posti in druga pokora naj me uči križati svoje meso in njegovo poželjenje in krotiti hude strasti. Podperaj me, da se bom srečno vojskoval sè sovražniki, ki bi mi radi

vzeli nebesa. spokorno živel in po smerti prejel krono večne slave. Amen.

Šesti torek ali nedelja.

I. Sv. Anton luč na svečniku.

Sv. Anton je preživel 27 let skrit in nepoznan, kaker da ga ni bilo na svetu. Prišel je pa čas, ko ga je hotel Bog postaviti kaker luč na svečnik. Leta 1222. je imelo biti posvečenih v mašnike več dominikanov in frančiškanov v mestu Forli. Predstojnik sãmostana na gori sv. Pavla je vzel seboj sv. Antona za spremljevavca. Škof je prosil frančiškanskega predstojnika, da naj pridiga novomašnikom, pred-

stojnik je škofu ponižno odgovoril, da gre ta čast dominikanom, ki se imenujejo bratje pridigarji. Ti so se pa izgovarjali, da se niso pripravili. V ti zadregi reče frančiškanski predstojnik po božjem navdihnjenju sv. Antonu: „Brat Anton, pod pokorščino pridigaj tem novomašnikom!“ Sv. Anton se izgovarja: „Jaz sem reven brat, še nikoli nisem pridigal in drugega ne znam kaker brevir moliti.“ Ko mu je predstojnik zapovedal, da mora pridigati, je vbogal kaker da bi mu Bog sam zapovedal. Pridigal je pa tako, da so vsi stermeli. Njegov provincijalj je hitro sporočil sv. Frančišku, kak izversten pridigar je sveti

Anton. Sv. Frančišek ga je nato postavil za pridigarja za vse laške dežele. Sv. Anton je samo devet let delal za zveličanje ljudi, ali kar je storil v enem mesecu, je več sadu obrodilo, kaker pri drugih delo in trud več let.

II. Posnemaj me v pokorščini.

1. Pokorščina je Bogu zelo dopadljiva in človeku zelo koristna čednost. Pokorščina daje dobrim delam dvojno vrednost in zasluženje; navadna in vsakdanja dela pa, kaker jesti, spati, pomivati, pometati, kuhati itd. povzdiguje in zaslužljiva dela za nebesa. Taka dela niso sama na sebi ne dobra, ne slaba, ako pa kaj takega delaš rad

in iz pokorščine, postane za te dobro delo in si ž njim nebesa služiš. Kjer pa pokorščine ni, tam tudi čednosti ni, in pobožnost začne hirati in vmirati. Zakaj, ako moliš, se do kervi bičaš, postiš ob suhem kruhu in vodi, ali spiš na golih tleh, pa zoper voljo svojega spovednika, vse to Bogu ne dopade, je brez veljave in zasluženja. Zakaj Bog sam pravi: „Veliko boljša je pokorščina, kaker pa darovi nespametnih.“ (Pridig. 4, 17.) Po Jezusovem zgledu, ki je bil pokoren svoji presveti Materi in svojemu redniku sv. Jožefu, je rad vbogal tudi sveti Anton doma svoje stariše, v

šoli svoje učitelje, v samostanu pa svoje predstojnike.

Ali sem podoben sv. Antonu v pokorščini? Vest mi pravi, da nisem, ker sem velikokrat nepokoren in ne storim, kar mi zapovedo stariši, gospodar, gospodinja, spovednik, ali pa sem sicer storil zapovedano reč po svoji glavi, kar pa Bogu ne dopade. „Zakaj smo se postili, in nisi pogledal? . . . Glejte, ob dnevu vašega posta se najde vaša terma“, je odgovoril Bog. Judom po preroku Izaiju (58, 3.)

2. Ako hočeš, da bo tvoja pokorščina Bogu prijetna, in tebi zaslužljiva, vbogaj v vsaki reči, ki je brez greha, kaker sv. Anton, prvič hitro, nikar

se ne obotavljaš in ne odlašaj. Zakaj, ako se obotavljaš, zgubiš pomoč, katero ti Bog ponuja, da moreš dobro opraviti še tako težko delo. Kedor hitro dá, dvakrat dá, pravijo ljudje. Drugič vbogaj preprosto, ponižno, in ne preiskavaj, ali je pametno, primerno, kar ti zapovedujejo, ali ne; ako smeš storiti brez greha, stori in ne misli, zakaj so ravno tebi, ravno zdaj, denes zapovedali storiti. Tretjič vbogaj z veseljem, sveti apostelj Pavel namreč pravi: „Veselegadarovavcaljubi Bog.“ (2. Kor, 9, 7.) Ako sicer vbogaš in storiš, kar ti rečejo, si pa nevoljen, nepoterpežljiv, žalosten s to potjo, je tvoja pokorščina nepopolna in imaš manj zaslu-

ženja pred Bogom ali pa tudi prav nič.

Sv. Anton je vbogal rad, z veseljem in ni odlašal, jaz pa vbogam in delam z nevoljo in tožim, koliko dela imam. Kolikokrat sem odlašal delo iz nemarnosti, ker sem se z drugimi predolgo pogovarjal ali pa v cerkvi predolgo zadržaval, doma pa je delo čakalo, in gospodinja se je jezila. Lehko bi si veliko zaslužil za nebesa, ke bi nemarno ne opravljal svojih dolžnostij; ali sè svojo nemarnostjo sem žalil Boga, sebi škodil in bil drugim zopern. Po zgledu svetega Antona bom vsako delo in kar mi bodo zapovedali,

opravil brez odlašanja, natančno in z veseljem.

Zgled.

Kako prijetna je bila Bogu pokorščina sv. Antona, nam kaže sledeča dogodba. Svetemu Antonu so dali dovoljenje predstojniki, da sme iti kamerkoli hoče in prebivati kjerkoli mu bo drago, ali te pravice ni hotel samovoljno rabiti. Preden je šel enkrat iz Padove, je prosil v pismu provincijalja dovoljenja. Ko je napisal pismo, je prosil patra gvardijana, da bi poslal to pismo po kaki osebi patru provincijalju. Ko je šel sv. Anton v sobo po to pismo, ga ni mogel najti. Ker je pismo izginilo, si je mislil,

da je božja volja, da ostane v mestu Padovi. Kmalu potem pa je našel ravno tam, kamer je položil svoje pismo, drugo pismo, v katerem mu dovoljuje pater provincijalj, da sme iti, kamer želi. Neketeri mislijo, da je angelj nesel in prinesel ta pisma.

Molitev za pravo pokorščino.

O sv. Anton, ogledalo prave in Bogu dopadljive pokorščine, ki si hitro, natančno in z veseljem opravljal vse, kar so ti tvoji predstojniki nalagali, po zasluženju svoje popolne pokorščine mi sprosi pri Bogu milost, da bom tudi jaz po tvojem zgledu vsako delo in

kar mi nalaga moj stan, vestno, ob pravem času in z veseljem opravljaj in tako za nebesa delaj. Amen.

Sedmi torek ali nedelja.

I. Sv. Anton pridigar in učitelj.

Sv. Anton se je z veseljem poprijel pridiganja. Kaker sveti apostelj Pavel je pridigal na Laškem sè vso gorečnostjo. Že perve tri mesece svojega pridiganja si je zaslužil ime „kladivo krivovercev“, ker je ugnal vsakega krivoverca; mnogo jih je tudi spreobernal sè svojimi pridigami, molitvijo in svetim življenjem. V Boloniji je vstanovil sv. Frančišek pervo frančiškansko šolo in za uči-

telja je postavil sv. Antona in mu pisal sledeče pisemce:

Predragemu svojemu bratu Antonu brat Frančišek v Kristusu pozdravljenje!

Meni je ljubo, da razlagaš sveto bogoslovje svojim bratom, samo glej, da ne boš s tem učenjem pogasil duha molitve in pobožnosti, kaker odločno pravi sveto vodilo. Imej se dobro!

Sè sveto gorečnostjo se je poprijel tudi te službe. V vsakem samostanu, kjer se je mudil več časa, je napravil šolo; v cerkvi je imel misijske pridige, v samostanu je pa učil in pripravljaval kle-

rike za pridigarsko službo. Svoje učence je učil v bogoslovju in napeljeval k pravi pobožnosti in svetosti, sam pa je bil živa podoba ponižnosti, vboštva in pokore.

II. Posnemaj me v ponižnosti!

1. Premišljuj zunanjo ponižnost sv. Antona. Sv. Anton je bil sin zelo imenitnih in bogatih starišev, celo iz kraljevskega rodu, ali nigdar se ni bahal, kakeršnih starišev je sin. Ves čas svojega življenja na zemlji je molčal in le z eno besedico ni omenil, kaj so njegovi stariši. Dasiravno je bil mašnik, je vendar v samostanu opravljal dela, ketere opravljajo bratje lajiki, ki niso

in ne bodo mašniki. Nigdar se ni bahal sè svojo učenostjo, pridigami in s čudeži, ketere je Bog delal na njegovo priprošnjo. Skrival je svoje dobre lastnosti in nevednega se delal; ko je zaslovel kaker najboljši pridigar, je vedno bežal pred hvalo ljudij.

Kako sramotiš, ponižni sveti Anton, mene, prevzetneža! Ti si se poniževal, kjerkoli si mogel, jaz pa se povišujem koliker morem in ne mislim, kaj pravi Kristus: „Kedor se povišuje bo ponižan in kedor se ponižuje bo povišan“ (Luk. 18, 14.). Kristus se je ponižal in po njegovem zgledu si se poniževal tudi ti sv. Anton in bolj ko si poniževal sam sebe,

bolj te je poviševal Bog. Jaz pa, prah in pepel, iz nizkega stanu, ki celo služim, hrepenim, da bi me drugi vedno častili in hvalili; nad druge se povzdigujem in hvalim, kaj sem že vse videl in storil. Rajši bi bil bogat kaker vbog; rajši lepše oblečen, kaker mojemu stanu primerno. O kako sem ničemern in prevzeten! Kje je ponižnost, ki je tako potrebna vsakemu kristijanu? O sv. Anton, odpri mi moje oči, da bom spoznal ničemer-
nost in minljivost sveta in začel ponižen biti.

2. Premišluj notranjo po-
nižnost sv. Antona. Njegova
zunanja ponižnost je izviralala
iz njegove notranje ponižnosti;

ki se ni samo dozdevala, temuč je v resnici bila prava ponižnost. Ker je poznal neskončno svetost in velikost božjo, je premišljal svojo slabost; spoznal je, kako reven, vbog in slab je, ako se z Bogom primerja. Imel se je za grešnika in zato ga je bolelo, ko so ga hvalili. Ker se je imel za najslabšega, je z veseljem opravljal nizka dela in se ni izgovarjal, ko mu je kedo po nedolžnem očital kako reč. Ker je imel svoje majhne pogreške za velike grehe, se je zelo skesan spovedal svojih pomanjkljivosti in nepopolnostij. Ako ga je kedo razžalil ali mu krivico storil, je radovoljno poterpel, ker je verjel,

da res zasluži zaničevan biti. Svoje predstojnike je rad vbo-
gal, ker jih je imel za mo-
drejše in bolj učene kaker sebe.
Ni se pa hotel kazati poniž-
nega, ker ni vedel, da je po-
nižen.

Sem li tudi jaz tako po-
nižen v sercu kaker sv. Anton?
Res imam nagnjeno glavo in
pobešene oči; pravim, da sem
velik grešnik, ali ako mi kedo
očita kak pogrešek, precej sem
nevoljen in zamerim. Še začel
nisem pobožen biti, pa se že
imam za bolj pobožnega kaker
druge, ki ne gredo tolikokrat
k sv. obhajilu kaker jaz. Ako
mi spovednik reče, da naj
opustim kako sveto obhajilo ali
pokoro, sem žalosten, celo ne-

voljen, ker mislim, da nisem tako pobožen, ako ne storim vsega po svoji glavi. O, to ni prava ponižnost, to je pokrita ošabnost. O moj Bog, odpusti mi mojo prevzetnost, katero zdaj spoznam. Denes hočem začeti ponižen biti ne samo na zunanje, temuč tudi v sercu. Ako mi bo kedo očital kako slabost ali pogrešek, mu ne bom zameril, temuč sam sebi bom rekel: ta mi je resnico povedal.

Z g l e d.

Neki gospod je prav prijazno povabil sv. Antona k obedu. Sv. Anton ga je vbogal in prišel. Ko se vsede za mizo,

prinesejo pečenega kopuna. Sv. Anton, se je branil jesti, ker je bil petek. Gospod ga sili in mu reče, da dela zoper sv. evangelij, v katerem Kristus pravi, da smejo aposteljni jesti od vseh jedij, ketere bodo pred nje postavili. Sv. Anton je precej vedel, kaj namerava ta zvit gospod; prav mirno mu je nato odgovoril: „To meso bom jedel, ne zato, kakker bi me k temu silil sveti evangelij in vodilo, temučker sem zavoljo svoje slabosti in bolehnosti oproščen zderžanja.“ Nato je molil, blagoslovil jedi in začel jesti. Po kosilu spravi gospod kosti in gre naravnost k škofu tožit sv. Antona: „Milostivi gospod

škof“, je rekel, „glejte kak čudež je storil denes vaš ljubi pater Anton ta tako spokorni in goreči svetnik. Denes je bil pri meni pri obedu in je kopuna jedel, četudi je petek in cerkvena zapoved in njegovo vodilo prepovedujemeso jesti.“ Škof, moder mož, je hitro poklical sv. Antona, da naj se zagovarja. Sv. Anton se ni jezil, ker se je imel za grešnika, prav mirno je rekel gospodu, naj mu dokaže, da je res kopuna jedel. Gospod izvleče vesel zavite kosti in ostanke obeda in jih pokaže škofu; ali bile so samo ribje kosti in glava. Tako je Bog počastil ponižnega Antona.

Molitev za pravo ponižnost.

Sv. Anton, prelepa podoba ponižnosti, ki se nisi menil za čast in hvalo ljudij, temuč se imel za grešnika, sprosi mi pri Bogu milost, da bom mogel tudi jaz dobro spoznati svoj dušni stan, sebe imel za najrevnišega človeka in največjega grešnika, in ražaljenje in sramoto poterpežljivo prenašal kaker zaslužen kazen; da se bom tako iz ljubezni do Boga na zemlji poniževal, v nebesih pa bom povišan. Amen.

Osmi torek ali nedelja.

I. Sv. Anton pridiga na Francoskem.

Sv. Frančišek je zelo ljubil Francosko, ker je bila njegova

mati Francozinja in ker so tam zelo častili zakramet presvetega Rešnjega Telesa. Redovno pokrajino na Francoskem je za se prideržal, potem je poslal tja celo sv. Antona Padovanskega. Sv. Anton je že na poti na Francosko pridigal, kjer je le mogel. Ko je prišel na Francosko, je začel svoje apostolsko delo v mestu Monpeljér, kjer je bilo veliko krivovercev. Ves goreč za čast božjo in zveličanje duš je pridigal in ni se bal ne žuganja, ne preganjanja, ne smerti, ker je bil pripravljen vmreti za sveto vero. Veliko zaslepljenih se je vernilo v katoliško cerkev, posebno, ko so videli, da ga Bog sam podpera in s čudeži

povelečuje. V samostanu je učil mlade klerike, drugim sobratom pa je dajal najlepši zgled prave pobožnosti in svetosti. Ko so ga izvolili za kustosa ali varuha, ni bil sè svojimi podložnimi brati terd, oduren, temuč sè svojo veselostjo in ljubeznivostjo jih je vabil k spolnjevanju samostanskih dolžnostij. S pomočjo dobrotnikov je sezidal več samostanov.

II. Posnemaj me v vboštvu!

1. Premišljuj vboštvo svetega Antona. „Ako hočeš popolnoma biti, idi, prodaj, kar imaš, in daj vbogim.“ (Mat. 19, 21.) Te besede Kristusove so nagnile tudi sv. Antona, da

je zapustil stariše, bogato hišo in vse, kar mu je svet ponujal, stopil v red, kjer je slovesno obljubil živeti v evangeljskem vboštvu celo svoje življenje do smerti. Da se ni skesal in Bogu storjene obljube prelomil, je pogosto prevdarjal, kar pravi Kristus bogatinom: „Gorje vam bogatim; zakaj svoje oveseljenje že imate.“ (Luk. 6, 24.) Dalje pravi Kristus: „Kako težko pojdejo, kateri imajo bogastvo, v božje kraljestvo! Zakaj laglje je kameli iti skozi šivankino uho, kakor bogatinu priti v božje kraljestvo.“ (Luk. 18, 24. in 25.)

Kristus pravi bogatim: „Gorje vam“, jaz sem pa do zdaj

samo bogate za srečne imel in sem mislil, da vbogi ne morejo biti srečni in zadovoljni. Ta „gorje“ velja tudi meni, ki sem tako nagnjen na denar, lepo obleko in na druge časne in minljive reči, na ktere več mislim kaker na svojo dušo in Boga samega. Vem, da nisem nič prinesel na svet in da ne bom nesel nič s tega sveta kaker neodpuščene grehe in dobra dela, in vender živim in skerbim za časne reči tako, kaker da bom živel na zemlji celo večnost. „Neumnež! to noč bodo tvojo dušo tirjali od tebe, kar si pa spraval, čegavo bo?“ (Luk. 12, 20.)

2. Premišljuj plačilo, katero obljubuje Kristus radovoljnemu

vboštvu. „Sleherni, kateri zapusti hišo, ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali ženo ali otroke ali njivo zavoljo mojega imena, bo stoterno prejel in večno življenje dosegel.“ (Mat. 19, 29.) Bog povrača stoterno v tem življenju v časnih rečeh. V frančiškanskem redu je živel že na tisoče redovnikov, ki so posnemali sv. Frančiška v popolnem vboštvu, in nigdar jim ni manjkalo res potrebnih reči; veliko bogatih je pa že lakote vmerlo. Da Bog res stoterno plačuje pravo in radovoljno vboštvo, pravi ti jasno zgodovina frančiškanskega reda, katerega živi in hrani Bog brez posestva že čez šest sto let.

Ali Bog ne plačuje časne reči, ketere ljudje zapustijo rado-
voljno in iz ljubezni do njega, toliko s časnimi rečmi, temuč
veliko bolj z duhovnimi, ki so veliko več vredne kaker vse časne; daje njim notranji mir, pravo zadovoljnost, duhovno veselje, ki presega vsako posvetno razveseljevanje. Popolno plačilo pa daje Bog v nebesih: „in večno življenje bo dosegel.“

Ako se ne moreš ali ne smeš odpovedati posestvu kaker sv. Anton, ker moraš skrbeti za otroke ali druge, ali ker bi bil drugači v bolezni, starosti brez pomoči, zapuščen, bodi vbog vsaj v duhu. Bodi zadovoljen s tem, kar imaš in

ne imej navezanega serca na časne reči. Ravnaj se po svetem aposteljnu Pavlu: „Keteri kupujejo, naj bodo, kaker bi ne imeli; in keteri uživajo ta svet, kaker bi ga ne uživali; ker podoba tega sveta, prejde.“ (1. Kor. 7, 30, in 31.)

Zgled.

Kako zelo je ljubil sveti Anton Padovanski vboštvo, ti kaže sledeča dogodba. Kervoločni Ecelin se je skesal, da ga ni vmoril. Svoje služabnike je poslal za njim; izročil jim je bogat dar in jim naročil, da naj ga ponudijo sv. Antonu. Ako bo vzel dar, naj ga precej vbijejo; ako pa daru ne bo hotel sprejeti, naj mu ne

stori nič žalega. Ko so ga dohiteli, so ga prosili, da naj sprejme dar, katerega mu je poslal Ecelin iz vdanosti. Sveti Anton jim je z nevoljo odgovoril: „Bog me obvaruj, da bi sprejel dar, ki je omadežan s kervijo toliko nedolžnih in ki tako glasno kliče maščevanje pred tronom božjim. Vaš gospod bo moral enkrat težak odgovor dajati zavoľjo tega denarja. Vernite se in povejte mu, naj ne skuša prizanosljivosti božje in ne draži njegove jeze. Vernite se hitro, da se streha nad vami ne podere in vas zemlja ne požre.“ Tako je Bog poplašal Antonovo evangeljsko vboštvo že na zemlji.

Molitev za milost vboštva v duhu.

Sv. Anton, zgled pravega evangeljskega vboštva, ki si se vsem časnim rečem odpo-vedal in se z obljubo vboštva zavezal do smerti živeti v vboštvu, sprosi mi milost, da bom tudi jaz spoznal, kako ničemerne in minljive so vse časne reči na zemlji, da ne bom imel navezanega serca ne na denar, ne na posestvo . . . , temuč, da bom vbog v duhu in časne reči tako rabil, da se bom ž njimi izveličal. Amen.

Deveti torek ali nedelja.

I. Sv. Anton se verne na Laško.

Sv. Frančišek, ustanovitelj frančiškanskega reda, je vmerl

soboto zvečer, 4. vinotoka 1226. Po njegovi smerti je bilo potrebno izvoliti novega najvišjega predstojnika celega reda na generalnem kapiteljnu. Ker je bil sv. Anton varih ali kustos, je imel tudi on pravico voliti generalja ali najvišjega predstojnika. Kaker hitro je zvedel, da je sklican generalni kapitelj, se je precej podal na pot. Potoval je peš in kjer je imel priložnost, je pridigal. V Marselju je šel na ladjo, da bi se prepeljal na Laško; ali vihar je ladjo zopet zanesel do Sicilije kaker prvič iz Afrike. Okoli velike noči je zapustil otok Sicilijo in šel v Asiz. Na poti je prišel v Rim in pridigal pred papežem. Pa-

pež Gregor IX. je bil pri neki pridigi tako prevzet, da je rekel: „Anton je skrinja zaveze obeh testamentov in zakladnica svetega pisma.“ Pri teh pridigah v Rimu je Bog zopet poveličal sv. Antona s čudežem, da so ga razumeli ne samo Lahi, temuč tudi Francozi, Nemci in Slovenci, četudi je pridigal samo v enem jeziku. V Rimu ni se dolgo mudil, ker je moral iti v Asiz, ako je hotel tja priti še o pravem času.

II. Posnemaj me v pobožnosti!

1. „Pobožnost je“, pravi sv. apostelj Pavel, „za vse koristna.“ (1. Tim. 4, 8.) Pobožnost je v vsakem stanu ko-

ristna, ker se ozira na večnost in skerbi v vseh rečeh, da ne terpi duša škode. Koristna pa še ni vsaka pobožnost. So duše, ki prav rade zdihujejo, se hitro jokati začnejo, veliko molijo, v cerkvi se dolgo mudijo, želijo pogosto hoditi k sv. obhajilu. To je samo na sebi dobro, ali poglej, kako je pa doma, v njih hiši? Eno in drugo opravilo jih doma čaka, vse je v neredu; otroci hodijo kamer hočejo, mož, gospodar, gospa, se jezi in greh dela. Zavaljo svoje pobožnosti zanemarjajo svoje dolžnosti in drugi Boga žalijo zavaljo njih. To ni prava, Bogu dopadljiva pobožnost, tako ni delal sv. Anton. Mnoge tako

pobožne duše so doma zelo jezične, druge sodijo, opravljajo, v vsako reč se mešajo in nemir delajo. So nepotepžljive, termaste, svojeglavne, poterpeti ne morejo nobene težave, rade zamerijo in celo v sovraštvu živijo z drugimi. So prevzetne, ničemerne, veliko nagnjenje imajo na denar, lepo obleko in druge časne reči; rade vidijo, da jih drugi gledajo in za svete imajo. To ni prava, temuč hinavska pobožnost in o takih pravi Kristus: „Resnično povem vam, prejeli so svoje plačilo.“ (Mat. 5, 6.) Resnično pobožen pa je, kedor želi Bogu služiti in se ga boji ražaliti. Zato vestno spolnjuje vse božje in cerkvene

zapovedi in natančno opravlja vse dolžnosti svojega stanu. Kar mora delati vsak kristijan, dela očitno in se ne sramuje drugih, česar pa ni dolžan delati vsak kristijan, opravlja skrivej, vedno z dovoljenjem spovednikovim in ne zanemarja svojih domačih opravkov. Vsako delo opravi vestno in o pravem času, vse ima snažno in v lepem redu, je miren, postrežljiv, molčeč, pohleven in poterpežljiv; nobeden mu ne more nič slabega očitati. Je taka tudi tvoja pobožnost? Ako ni, popravi pogreške, da boš Bogu dopadljiv.

2. Sv. Anton je bil v resnici pobožen, da pa ni zgubil pobožnosti, ni iskal posvetne

tolažbe, ki ni sicer sama na sebi grešna, je pa pobožnosti nasprotna. Sv. apostelj Pavel namreč pravi: „Meso poželi zoper duha, duh pa zoper meso; ta dva sta namreč eden drugemu zoper.“ (Galač. 5, 17.) Kedor se hoče sè svetom veseliti, se mora odpovedati duhovni tolažbi. Sv. Anton je zelo skerbel, da je imel vedno čisto serce; varoval se je namreč ne samo velikih, temuč tudi majhnih grehov, ker tudi ti grehi hladno in mlačno delajo ljubezen božjo in pravo, gorečno pobožnost. Varoval se je tudi, da se ni vkvarjal z nepotrebniimi mislimi, skerbmi in opravki. Nepotrebni opravki in prevelike skerbi za vsak-

danje reči, jed, obleko in druge časne reči, gasijo pobožnost kaker voda ogenj. In Kristus sam pravi, da ne smemo biti preveč skerbni za živež in obleko. (Mat. 6, 25.) Zakaj pa, nam pove v priliki od sejavca: „Keteri je pa mej ternje sejan, je tisti, kateri besedo sliši, toda skerb tega sveta, in slepotija bogastva zaduši besedo, in je brez sadu.“ (Mat. 13, 22.) Zavoljo tega imajo merzlo serce in brez pobožnosti, ki so polni skerbi za časne reči. Sveti Anton se tudi ni menil, kaj so drugi o njem govorili, gledal je samo, kako bi Bogu dopadel in po njegovi sveti volji živel. Jaz bi bil rad pobožen in rad bi se veselil sè svetom;

ves sem zamišljen v posvetne reči in malo mislim na nebesa, na Boga. Molim sicer, ali tako raztreseno, da sè svojo molitvijo Boga bolj žalim kaker pa častim. Dobro se mi zdi, ako me ljudje hvalijo; ako me pa grajajo ali se z menoj norčujejo, sem nemiren in nevoljen in zapustim razne pobožnosti. Z mojo pobožnostjo ni zadovoljen ne Bog, ne ljudje.

Z g l e d.

Pri dveh svetnikih ni Bog dopustil, da bi njima jezik strohnel: sv. Antonu Padovanskemu in sv. Janezu Nepomuku. Svetemu Janezu Nepomuku ni jezik strohnel, ker je molčal in ni hotel razodeti

grehov, ketere je slišal v spovednici; sv. Antonu Padovanskemu pa, ker je ž njim Boga častil in hvalil in še druge napeljeval in spodbujeval, da so Boga častili. Leta 1263. je prišel v Padovo sv. Bonaventura, škof in cerkveni učenik, da bi se vdeležil prenesenja sv. trupla sv. Antona Padovanskega. Na njegovo povelje so odperli trugo, v kateri je bilo truplo svetnikovo. Kostmi so že razpadle, meso v prah spremenjeno, na glavi je bila še koža in lasje, sredi ust je pa ležal jezik, erdeč kaker živega in zdravega človeka. Sveti Bonaventura ga je vzel v svoje roke in spregovoril sledeče besede: „O blagoslovljeni jezik,

ki si vedno častil svojega Gospoda in tudi druge priganjal k njegovemu češčenju, zdaj tvoja nestrohnlost očitno kaže, kako dopadljiva je bila Bogu tvoja služba.“

Molitev za pravo pobožnost.

Sv. Anton, ki si rad molil, vedno z Bogom občeval in pripravljen bil, vse storiti, kar je od tebe zahteval, sprosi mi duha prave pobožnosti, da bom pobožno molil, dolžnosti svojega stanu vestno opravljal, in tako živel, da mi ne bo mogel nobeden očitati, da se rad jezim, druge opravljam, da sem čmeren in nemaren v svoji službi; da bom na zemlji

za Boga delal in terpel v nebesih pa s teboj ga hvalil in častil celo večnost. Amen.

Deseti torek ali nedelja.

I. Sveti Anton na našem slovenskem Primorskem.

Pri generaljnem kapiteljnu v Asizu so izvolili sv. Antona za provincijalja, to je predstojnika čez več samostanov romanjske pokrajine. V to redovno pokrajino ga je pred 6 leti iz vsmiljenja sprejel pater Gracijan. Službo provincijalja je opravljal tri leta in v tem času obiskal vse samostane sebi izročene pokrajine. Ta pokrajina je imela samostane ne samo na Laškem, temuč

tudi na Goriškem, Primorskem, Kranjskem in Koroškem. Najprej je šel v mesto Rimini, kjer je bilo gnjezdo krivo-
 verstva; potem je obiskal samostane na Beneškem; šel je tudi v Oglej, čez Kras v Terst; iz Tersta nazaj v Gorico, kjer je sezidal samostan svete Katarine. Sobo, kjer je v goriškem samosta^hu stanoval, so spremenili v cerkvico in jej pravijo pri starem sv. Antonu. Govori se, da je bil tudi v Ljubljani. Iz Gorice je šel v Videm na Beneškem, kjer so ga slabo sprejeli in niso hoteli poslušati njegovih pridig. Iz Vidma je šel v Žemóno, odtod v Benedke; iz Benedk je pa prvič prišel v mesto

Padovo, meseca listopada leta 1227. Na tem dolgem potovanju je obiskaval in zidal samostane in pridigal. Tudi Slovenci so bili tako srečni, da so poslušali njegove pridige. Spoštovali so ga in tudi po njegovi sveti smerti so ga še častili; v Gorici in Terstu ste po dve cerkvi, pri starem in novem sv. Antonu.

II. Posnemaj me v zaupanju!

1. Kristus pravi vsem: „Brez mene ne morete nič delati“ (Jan. 15, 5.) To je dobro vedel sv. Anton in zato ni nase zaupal, temuč samo na Boga in sicer tako terdno, da se ni vstrašil nobene pokore in težave ostrega redovnega živ-

ljenja. Terda obleka se mu je zdela mehka; post in frančiškansko vboštvo se mu je zdelo prijetno. Sladko se mu je zdelo zatajevanje, poniževanje, pokorščina in redovniško življenje, ki se mnogim dozdeva terdo in neprijetno. Poguma ni zgubil, ker ga Bog ni hotel imeti v Afriki, kjer bi bil rad vmerl za sveto vero. Obupal ni, ko je zbolel, dolgo bolehen bil, ko se zanj niso zmenili in ga za nevednega imeli. Obupal ni, ko so ga krivoverci preganjali, ostrupiti in vmoriti skušali; zdvojil tudi ni, ko so ga njegovi predstojniki preganjali zavoljo natančnega spalnjevanja svetega vodila. Sè serčnostjo in gorečnostjo se

je potegoval za čast božjo in zveličanje duš in se ni bal ne bogatih, ne učenih, ne gospode.

Kolikokrat sem že na se zaupal, pa spodletelo mi je, in se mi je delo slabo obneslo. Kolikokrat sem bil žalosten in opustil težavna dela, molitve, pokoro in druge pobožnosti, ker nisem mislil na Boga. Kè bi se zanašal na Boga in ga prosil pomoči, nič bi ne bilo za me tako težkega, zopernega in sitnega, da bi ne mogel začeti in končati. Po zgledu sv. Antona se bom pred vsakim važnim in težavnim delom Boga spomnil in ga pomoči prosil ter s terdnim zaupanjem se lotil vsakega dela.

2. Premišljuj, s kakim zaupanjem je molil in prosil sv. Anton. Kedor hoče prejeti od Boga, kar prosi, mora terdno upati, da bo prejel. Sveti apostelj Jakob namreč pravi: „Ako kedo izmej vas potrebuje modrosti, naj je prosi od Boga . . . Prosi naj pa sè zaupanjem brez vsega premišljanja; zakaj kedor si pomišlja, je enak morskemu valu, keterega veter goni in sem ter tja meče. Naj tedej ne misli tak človek, da bo kaj prejel od Boga Gospoda“ (Jak. 1, 5—7). Sv. Anton pa ni dvojil nad božjo vsegamogočnostjo, ko je prosil zase ali pa za druge. Terdno je zaupal in s ponižno prošnjo je tako rekoč Boga

prisilil, da ga je vslišal. Dobro je namreč vedel, da koliker večjo vero in terdniše upanje ima kedo, toliko bolj prijetna je Bogu njegova molitev in toliko bolj gotovo bo prejel, kar prosi.

Večkrat sem že opravljal tridnevnic, devetdnevnic, tudi pobožnost devet in trinajst tor-kov za se in za druge, pa nisem bil vslišan. Molil sem, pa raz-treseno; prosil sem, pa brez terdnega zaupanja. Precej, v začetku sem že dvojil, ako mi bo sv. Anton sprosil to milost pri Bogu; brez terdnega za-upanja sem sicer nadaljeval svoje pobožnosti, pa nemarno in leno in zato nisem bil vslišan. Ali naj bi še tako ne-

marno in brez terdnega zaupanja opravljal devetdnevnic in pobožnosti devet ali trinajst torkov? Ne, ravnal se bom po Jezusovem nauku: „Vse, karkoli v molitvi prosite, verujte, da boste prejeli, in se vam bo zgodilo.“ (Mark. 11, 24.)

Z g l e d.

Kako serčen in poln zaupanja v Boga je bil sveti Anton, ko je šlo za čast božjo, vidimo v sledeči dogodbi. Kervoločni Ecelin je mislil vojsko napovedati Padovi. Ta vojska bi pokončala skoraj ves trud sv. Antona. Sè zaupanjem v Boga je šel h kervoločnemu trinogu in dasiravno je vedel, da jih je že mnogo dal vmo-

riti, je vendar stopil predenj, da bi ga omehčal in pretresel z božjo besedo. — „Grozoviti trinog, mu je rekel sv. Anton, kervoločni tiger! Kako dolgo boš še zaničeval prizanesljivost božjo? Kedaj bo že konec tvojim groznim krivičnostim? Toliko nedolžnih si že vmoril, ali ne slišiš, kako vpije nedolžno prelita kri za maščevanje proti nebu? . . . Vsegamogočni Bog je pripravljen tirjati od tebe račun . . . Meč pravičnosti božje že visi nad tvojo glavo . . . In ti se ne treneš?“ Ecelinovi rabeljni so željni čakali, kedaj jim bo vzkazal vmoriti svetega Antona, ali so se zmotili. Ecelin, ves prevzet, je mnogo rečij ob-

ljubil svetemu Antonu in tudi spolnil.

Molitev za terdno zaupanje.

Sv. Anton, ki se nisi vstrašil nobenega težavnega dela, temuč s terdnim zaupanjem v Boga si serčno začel in z božjo pomočjo tudi srečno končal, sprosi tudi meni tako terdno zaupanje v Boga, da se ne bom vstrašil križev in težav, ketere pošilja Bog pobožnim dušam, in da ne bom obupal, ako ne bom precej vslišan, temuč, da bom po tvojem zgledu in s terdnim zaupanjem v Boga in sè stanovitno molitvijo premagoval vse težave do smerti. Amen.

Enajsti torek ali nedelja.

I. Sv. Anton z detetom Jezuškom v naročju.

Ko je prišel sveti Anton prvič v Padovo, so se meščani mej seboj prepirali in preganjali; krivavera se je zelo širila mej njimi in prav slabo so živeli. V tem mestu je bilo veliko dela za sv. Antona; z gorečnostjo in serčnostjo je začel pridigovati zoper krivo vero, razuzdano življenje in druge grehe. Bog je poterjeval njegove pridige z velikimi čudeži. Padovanci so radi poslušali pridige sv. Antona; gospodje so ga celo prosili, da naj jih jim spiše. To željo jim je spolnil in spisal 23 pridig.

Frančiškani pa takrat niso še imeli samostana v mestu Padovi, temuč v Arčéli, kake tri četert ure zunaj mesta Padove. Za sv. Antona je bilo to težavno, ker je večkrat dolgo v noči spovedoval, mestna vrata so pa že zaperli; večkrat je moral ostati v mestu čez noč; se ve, prenočišča mu ni manjkalo; saj bi ga vsak rad vzel pod svojo streho. Prenočeval je navadno pri zelo pobožnem grofu Tizu, ki je bil njegov odkritoserčen prijatelj in častivec. Iz spoštovanja do sv. Antona je vse zapisal, kar je sam videl in slišal od drugih praviti o njem. Skrivaj ga je opazoval, da bi videl njegovo pobožnost in spokornost.

II. Posnemaj me v ljubezni!

1. Premišljuj, kako je sveti Anton Boga ljubil. Čednost ljubezen je mej vsemi čednostmi najbolj vzvišena, Bogu najbolj prijetna in nam najbolj koristna. Božja ljubezen je mati in kraljica vseh čednostij. Zakaj keder Boga res ljubimo, živimo po namenu, za ketelega smo vstvarjeni, namreč, da Boga v tem življenju vedno bolj spoznavamo, bolj kaker vse druge reči ljubimo in mu služimo, ko živimo po njegovih svetih zapovedih, po smerti pa, da ga bomo gledali in vživali v nebesih. Vse druge čednosti brez ljubezni božje, niso prave čednosti;

ljubezen veže vse čednosti in jim daje pravo vrednost in svetlost kakor sonce rečem na zemlji. Kedor Boga ne ljubi, tudi drugih čednostij nima; tvoja zmernost, radodarnost in celo tvoja pobožnost nima nobene veljave pred Bogom, ako je ne oživlja in napolnjuje ljubezen božja. Sveti Anton je ljubil Boga ne samo z jezikom, temuč tudi v djanju. Natančno je spolnjeval božje in cerkvene zapovedi; iz ljubezni do Boga se je z veseljem lotil vsakega tudi težavnega dela. Delal je, kar je vedel, da Bog od njega tirja, ali pa da mu je dopadljivo. Poterpežljivo je prenašal križe, ketere mu je Bog pošiljal ali pa dopuščal.

Kè bi tudi mene vprašal Jezus kaker negdaj Petra: „Simon Jonov! me ljubiš bolj kaker ti le?“ (Jan 21, 15.) Me ljubiš bolj kaker svoje premoženje, svojo srečo, otroke, sorodnike, bolj kaker vse druge reči, bolj kaker sam sebe? Ali bi si upal odgovoriti sè svetim Petrom: „Gospod! ti veš, da te ljubim.“ (Jan. 21, 15.)? Ali ni v mojem sercu denar, kaka oseba, žival, na katero več mislim kaker na Boga? Kaj mi pravi vest? Kristus pravi: „Kedor moje zapovedi ima, in jih spolnjuje, tisti je, ki me ljubi.“ (Jan. 14, 21.)

2. Premišljuj, kako je ljubil sv. Anton svojega bližnjega.

Največja in prva zapoved je, da ljubimo Boga bolj, kaker vse druge stvari; druga in tej enaka zapoved pa je: „Ljubi svojega bližnjega kaker sam sebe.“ (Mat. 22, 39.) Ker je sv. Anton Boga ljubil koliker in kjerkoli je le mogel, zato je tudi ljubil svojega bližnjega. Vsem je dobro želel; vesel je bil, ko je videl, da so drugi veseli, zadovoljni in srečni; ko je pa videl druge žalostne, nesrečne, je ž njimi terpel, se zanje potegoval in pomagal, ko je prosil Boga pomoči v dušnih in telesnih potrebah. Hrepenel je, da bi Boga vsi ljubili in živeli po božjih in cerkvenih zapovedih. Trudil se je, da bi grešnike spre-

obernil, krivoverce pripeljal v sveto cerkev; dobre je nago-varjal, da naj stanovitni ostanejo v dobrem; mlačne je spodbadal, da bi goreči postali, skregane pa je miril.

„Ako kedo reče: „Ljubim Boga“, in sovraži svojega brata, je lažnik.“ (1. Jan. 4, 20.) Te besede veljajo tudi meni. Ljubim svojega bližnjega, pa ne vseh, temuč samo tiste, ki so po moji volji. Na bližnjem zapazim precej vsako napako; precej slabo o njem mislim, in ga krivično sodim. Njegove pogrėške drugim pravim in še več povem, kaker je res. Rad se drugim smejem, jih zaničujem, žalim in se ž njimi norčujem, da skrivaj jočejo in

morebiti je že eden ali drugi službo zgubil zavoljo mojega strupenega jezika. Kdaj bom škodo popravil? Na druge se jezim, nečem ž njimi govoriti in že leta prejemam svete zakramente v sovraštvu in se s tem tolažim, da so drugi krivi. Lepo sem posnemal svetega Antona! Zdaj odpustim vsem svojim sovražnikom in prej ko bo mogoče, se bom pomiril.

Zgled.

Kako goreče je ljubil sveti Anton Jezusa, vidimo iz sledeče dogodbe. Grof Tizo je rad sprejemal sv. Antona v svojo hišo. Pogostokrat je opazoval svetnika, ko je pre-

nočeval pri njem. Neko noč je stal pred svetnikovo sobo in gledal pri slabo zapertih vratih, kaj dela sv. Anton v sobi. Kar zagleda, da stoji prelepo dete na bukvah, ki so ležale na mizi in objema svetega Antona, sv. Anton pa dete Jezuščka. Ko je grof bolj natančno opazoval dete, je videl modro nebeško luč, s katero je bilo obdano, zapazil prečudno lepoto in veličastvo detetovo in veliko veselje svojega gosta sv. Antona. Ko je sè sveto radovednostjo gledal v sobo, je videl, ko je dete pokazalo sv. Antonu na vrata in mu nekaj na uho povedalo. Grof je spoznal, da ga dete vidi, ali ker je še ostalo v

sobi, je tudi on še dalje gledal v sobo skozi vrata, dokler ni Jezušček izginil. Potem je sveti Anton vrata odperl in zapazil grofa, keterega je ponižno prosil, da naj ne pove nobenemu te prikazni, dokler bo živel, kar je grof tudi storil.

Molitev za duha ljubezni.

Sv. Anton, ki si Boga čez vse ljubil in svojemu bližnjemu v dušnih in telesnih potrebah pomagal in še v nebesih Bogu priporočuješ, ki se tebi priporočajo, sprosi mi duha prave ljubezni. Po tvojem zgledu in po svojem stanu bom Boga ljubil bolj kaker vse druge reči in se ga bal razžaliti z grehom, bližnjemu pa bom

pomagal po svoji moči, ako sem tudi sam vbog. Posebno pa si bom prizadeval z molitvijo, pokoro in z dobrim zgledom peljati duše k Bogu, ketere je Kristus odkupil sè svojo predrago kervjo. Tako upam, da bom tudi jaz našel vsmiljenje pred Bogom in prejel plačilo onih, ki res Boga in bližnjega ljubijo. Amen.

Dvanajsti torek ali nedelja.

I. Sv. Anton pri sv. očetu papežu.

Ker je bil sv. Anton provincijalj, je moral zapustiti Padovo in pregledavati še druge samostane po Laškem. Na svojem obiskovavnem potovanju

je prišel tudi na laško Tirolsko v mesto Trento. Pred postom leta 1230. je prišel v Mantovo, kjer je končal svoje potovanje. V tem mestu je ostal do velike noči, potem je šel v Asiz na generalni kapitelj, kjer so mu vzeli težko breme provincijaljata. Vzeli so mu sicer težavno in zelo odgovorno službo, izvolili so pa mej drugimi tudi njega, ki naj bi šli v Rim in pri papežu poravnali neko redovno zadevo. Pri tem kapiteljnu je bil sv. Anton najmlajši, ali nevstrašen se je potegoval za čisto spolnjevanje svetega vodila. Pri papežu je dosegel vse, za kar se je potegoval. Zavaljo te redovne zadeve je ostal v Rimu tri

mesece, pa ni lenobe pasel, temuč pridno pridigal in spovedoval. Papež Gregor IX. se je težko ločil od njega; pri odhodu mu je dal svoj apostolski blagoslov in ga nagovarjal, da naj pridiga povsod, kamerkoli ga bo vodil Duh božji. Meseca listopada je prišel drugič v Padovo, v samostan svete Marije Velike, kjer je čez sedem mesecev potem 13. rožnega cveta leta 1231. sveto vmerl.

II. Posnemaj me v pravičnosti.

1. Sv. Anton Padovanski ni imel nič posebnega na sebi. Telesa je bil šibkega, bolehen in za težko delo ni bil. Zakaj so ga radi imeli njegovi du-

hovni bratje in drugi? Ker je bil pravičen in dal vsakemu, kar mu je šlo. Bogu je dal svoje serce, ko mu je zvesto služil, greha se varoval, dobro delal in pobožno molil; ker je spoštoval svoje stariše in vbogal svoje predstojnike; ker je bil hvaležen za prejete dobrote, ker je revnim in vbogim rad pomagal; ker je vedno resnico govoril, vsakemu dobro želel, rad pomagal, dobrega imena ni nobenemu vzel, še manj pa kako reč vkradel.

Oh, kolikokrat sem pa jaz nevošljiv, da je bližnji srečen in se mu dobro godi? Kolikokrat sem že poželel ptuje reči, vzel, ako ne časnih reči, pa vsaj dobro ime, z dobrim

imenom službo in pošten zaslužek. Koliko je že zdaj pogubljenih, ki so se spovedovali, da so krali, drugim škodo delali, jemali dobro ime, vkrađenih reči pa niso povernili in škode niso popravili, dasi ravno so večkrat obljubili, vmerli so in zdaj so pogubljeni. Ali se ne more tudi meni taka zgoditi? Ali ne bom dajal vsakemu, kar mu gre? Varoval se bom, da ne bom kradel, škode delal, goljufal pri meri, nemarno delal, prevelikih obrestij tirjal. S Cahejem bom povernil četverno, ako sem koga ogoljufal.

2. Sv. Anton pa ni delal, da bi ga drugi ljudje hvalili in častili in za svetega imeli.

Zakaj, kè bi delal zavoljo drugih ljudij, bi ne bil pravičen pred Bogom. Jezus Kristus namreč sam pravi: „Ako ne bo obilnejša vaša pravica, kakor pismarjev in farizejev, ne pojdete v nebeško kraljestvo.“ (Mat. 5, 20.) Farizeji pa so zato molili, se postili in miloščinjo delili, da so jih drugi videli, hvalili in za pravične imeli. Sv. apostelj Pavel piše: „Kè bi še ljudem dopadel, bi ne bil Kristusov služabnik.“ (Gal. 1, 10.)

Jaz sem pa do zdaj rãvno nasprotno delal. Govoril sem o duhovnih rečeh, da so me drugi meli za učenega in pobožnega. Ponižnega sem se delal, da bi me drugi za po-

nižnega šteli. Ako sem kaj dobrega storil, sem precej želel, da bi drugi zvedeli in me pohvalili. In ako so drugi molčali, sem sam začel praviti, kaj sem že storil, preterpel. Ako so druge pohvalili, mene pa ne, sem bil žalosten in nevošljiv. Vest mi očita, da sem delal veliko bolj zavoljo ljudij, kaker pa Bogu v čast, in zato se prav lahko bojim, da sem že prejel svoje plačilo od ljudij, pri Bogu pa ne bom imel plačila s farizeji, o katerih je Kristus rekel: „Resnično, povem vam, prejeli so svoje plačilo.“ (Mat. 6, 2.)

Zgled.

Nek novinec je postal mlačen in se naveličal samostanskega življenja. Skrivaj je šel v sobo sv. Antona Padovanskega in mu vkradel bukve, v katerih je sv. Anton psaljme prav lepo razložil, ter zapustil samostan. Ko je zvedel sveti Anton, da mu je novinec vkradel razlago psaljmov, je bil žalosten, posebno pa zavoljo greha, s katerim je novinec Boga razžalil in sebe postavil v nevarnost večnega pogubljenja. Sveti Anton je prosil Boga, naj bo vsmiljen z nesrečnim novincem, vkradene bukve pa naj mu nazaj dobi. Bog je vslišal njegovo prošnjo.

Ko je hotel zbežati tat z vkra-
denimi bukvami čez most, se
mu je prikazal strašen mož
sè sekiro v roki in zavpije:
„Nazaj, nesrečnež! poverni, kar
si vkradel, če ne, te vbijem
in v vodo veržem.“ Mladenič
ves preplašen zbeži nazaj v
samostan; gre k sv. Antonu
in ga odpuščenja prosi. Svet-
nik mu je vesel odpustil. Ako
zgubiš kako stvar, dušni mir,
poterpežljivost . . . priporočuj
se sv. Antonu.

Molitev za čednosti kerščanske pravičnosti.

Sv. Anton, prelepa podoba
kerščanske pravičnosti, ki si
dal Bogu svoje serce, ljudem
pa si pomagal, pa ne da bi

te hvalili in častili, ker nisi hrepenel po prazni časti, sprosi mi milost, da bom tudi jaz dal svoje serce Bogu, da bom pravičen služabnik pravičnega Boga, pravičnost ljubil v vseh rečeh, molil in dobro delal, pa ne zavoljo ljudij, in živel kaker zahteva krščanska pravičnost in nigdar ne zašel z njene poti. Amen.

Trinajsti torek ali nedelja.

I. Sv. Anton vmerje in je mej svetnike prištet.

Spomladi leta 1231. je imel sv. Anton zadnje postne pridige v Padovi. Težavno delo v postnem času je močno spodkopalo slabo zdravje sve-

tega Antona; sprevidel je, da mora prenehati s pridiganjem in spovedovanjem in se odpočiti na kakem samotnem kraju. Zato je ponižno prosil svojega provincijalja dovoljenja, da bi smel iti v Kampopampjero in tam preživeti nekoliko dni v miru in premišljevanju. Njegova bolezen, vodenica, je bila vsak dan hujša; na tem kraju mu je Bog razodel njegovo bližnjo smert. Sv. Anton je prosil svojega tovariša Rogerija, da naj ga pelje v mesto Padovo, v samostan Matere božje Velike, kjer želi vmreti. Ker se je Rogerij bal, da bi sveti Anton na poti vmerl, se je ž njim vstavil v Arčelu. V petek, 13. rožnega

cveta se je želel sveti Anton spovedati; potem je prav pobožno prejel sveto popotnico in se zamaknil. Ko se je zavedel, je prosil, da naj mu podelijo zakrament sv. poslednjega olja; potem je prosil svoje duhovne sobrate, da naj ž njim molijo spokorne psaljmé. Ko so jih zmolili, je začel vmirati; vmerl je pa tako, kaker da bi mirno in sladko zaspal, v petek, okoli četerete ure popoldne 13. rožnega cveta leta 1231, star 35 let in 10 mesecev. Vsem se je zdel mnogo mlajši kaker je bil v resnici; zato ga slikajo na podobah zelo mladega frančiškana, ki ima v desnici belo lilijo, v levici pa derži dete Jezuščka. Papež Gre-

gor IX. ga je prištel mej svetnike 30. majnika leta 1232. na binkoštno nedeljo, prvo leto po njegovi sveti smerti. Telo sv. Antona je strohnelo, ostale so samo kosti, koža, lasje na glavi, zobje in jezik. Jezik je še vedno erdeč kaker živega in zdravega človeka in ga kažejo v njegovi veličastni cerkvi v Padovi.

II. Posnemaj me v stanovitnosti!

1. Sv. Avguštin pravi, da ni nobena milost kristijanu tako potrebna kaker milost stanovitnosti. Zakaj ta milost ima v sebi vse druge, brez nje pa vse druge milosti nič ne pomagajo. Kaj pomaga za-

četi pobožno živeti, moliti, pogosto prejemati svete zakramente, razne pobožnosti opravljati, pokoro delati, čez nekaj dni pa vse zapustiti. Juda Iskarijot je dobro začel, ali slabo končal, ker ni ostal stanoviten v dobrem. Kristus ni obljubil, da bo zveličan, kateri samo začne pobožno živeti, greha se varovati in delati dobro, temuč „kateri pa obstoji (zvesto in stanovitno dobro dela) do konca, bo zveličan.“ (Mat. 10, 22.) Hudobni duh se ne boji toliko naših pobožnostij, pokore, boji se samo naše stanovitnosti. Zato celo nagiba neketere osebe, da se preobložijo z molitvami, ker upa, da jih bodo kmalu začele hitro

raztreseno opravljati, potem pa opuščati. Mnogi so bili včeraj goreči kaker belo železo, danes so že mlačni, jutri bodo pa merzli. Tako pa ni delal sv. Anton, temuč je stanovitno do smerti opravljaj svoje molitve, pobožnosti in pokoro. Vže od otročjih let je rad molil in častil Mater božjo in svojih pobožnostij ni opuščal ne v boleznih ne na misijonih; edina pokorščina ga je nagnila, da je kaj spremenil ali opustil.

Kako lepo me uči sveti Anton, da naj stanovitno opravljaj svoje molitve, pobožnosti in kar mi nalaga moj stan, in to je zame najbolj važno. Zakaj na tem lahko visi moje

zveličanje ali pogubljenje. Ali, kolikokrat sem že sklepal opravljati eno in drugo molitev, pobožnost, pokoro ... ali kmalu sem se naveličal in vse zapustil. Odpusti mi, o moj Bog, mojo nestanovitnost; pri prvi spovedi se bom pogovoril sè svojim spovednikom glede molitev in pobožnosti in kar mi bo priporočal, bom zvesto spolnjeval.

2. Ako hočeš stanovitno opravljati svoje pobožnosti, glej najprej, da se ne „boš preobložil; ne nalagaj si butare, ketere ne moreš nositi. Drugič skerbi, da boš opravljal svoje molitve zjutraj koliker moreš in ne odlašaj do večera, ko si truden in zaspan.

Ne glej težav; začetek je navadno težek; hudobni duh nam ga dela večjega kaker je v resnici. Ne ravnaj se po mlačnih in nemarnih, temuč po svetem Antonu, keterega niso mogli odverniti od poklica ne stariši, ne sorodniki, ne svet, ne hudobni duh. Z božjo pomočjo je premagal vse skušnjave in težave in stanoviten ostal v dobrem do smerti.

Kako srečen je zdaj sveti Anton v nebesih, ki se je zvesto in stanovitno varoval greha in delal dobro na zemlji do svoje svete smerti. Samo 36 let je terpelo vojskovanje in zatajevanje, veselje je pa večno v nebesih. Srečen bom tudi jaz ne samo v nebesih, temuč

tudi že na zemlji, ako bom posnemal sv. Antona v stanovitnosti v dobrem. Da, posnemal ga bom; varoval se bom greha, v kterega največkrat padem in natančno bom opravljal dolžnosti svojega stanu.

Zgled.

Hudobni duh je nekemu frančiškanskemu novincu delal hude skušnjave, da bi zapustil red. Ko je mislil novinec res zapustiti samostan, ga je poklical k sebi sv. Anton, vanj je dihnil in rekel: „Prejmi sv. Duha!“ Pri teh besedah se je mladenič zgrudil na tla. Sveti Anton ga je prijel in vzdignil. Mladeničev obraz se

je nenavadno svetil; ko se je zavedel, je povedal sv. Antonu, da je bil zamaknjen v nebesa. Po tej dogodbi, ga ni več skušal hudobni duh, da naj zapusti redovni stan, zvest je ostal svojemu poklicu do smerti. Tudi ti se priporočaj svetemu Antonu, keder te hudobni duh nagovarja, da opusti kako pobožnost, ali spremeni svoj stan.

Molitev za stanovitnost.

Sv. Anton, ki si zvesto in stanovitno služil Bogu in svojemu poklicu stanoviten ostal do smerti, sprosi mi pri Bogu milost v stanovitnosti, da se bom mogel z božjo pomočjo stanovitno do smerti varovati

greha, posebno pa tega (imenuj ga), vestno in natančno spolnjevati dolžnosti svojega stanu, pobožno opravljati svoje molitve, vredno prejemati svete zakramente in tako doseči večno zveličanje. Amen.





Pobožnost devet torkov

v čast sv. Antonu Padovanskemu.

Za to pobožnost, ki pa nima odpustkov, lahko jemlješ vsak torek premišljevanje iz pobožnosti trinajst torkov, ali moliš rezponsorij ali venček v čast sv. Antonu, ali pa sledeče molitve.

Molitev k sv. Antonu Padovanskemu za devet torkov.)*

O mogočni pomočnik v vsaki potrebi, sv. Anton Padovanski,

*) Molitev k sv. Antonu z darovanjem in k Jezuščku v naročju sv. Antona z darovanjem so iz P. Gaudentius Guggenbichler, Ablass- und Bruderschaftsbuch. II. B. 1873.

ker že toliko ljudij hvali tvojo pomoč, ki so bili vslišani in potolaženi v svojih potrebah, ko so opravljali pobožnost devet torkov. Tudi jaz hočem opravljati pobožnost devet torkov. Bogu in tebi v čast. Po neskončnem Jezusovem zasluženju in po tvoji verni pomoči in mogočni priprošnji upam, da bom potolažen v svoji potrebi. Ponižen klečim pred tvojo podobo, koliker morem pobožno jo obiščem in z dolžnim spoštovanjem častim in tvoje mogočne pomoči in priprošnje prosim. Terdno zaupam v te, o moj ljubi sveti Anton, in ne dvojim ali mi moreš in hočeš pomagati; zakaj ti mi boš gotovo pomagal,

ker si zelo dobrotljiv in ker si bil na zemlji tako zvest služabnik božji, zdaj pa v nebesih tako velik prijatelj Kristusov, da te posebno ljubi in časti in ti ne odreče nobene prošnje. Ako je reč, katero prosim, dobra in po božji volji, ne dvojim, da ne bi prinesel pred sedež božji moje prošnje in prejel, kar prosim. Ako pa ni po božji volji, in ne v zveličanje moje duše, kar prosim, ne želim prejeti reči, katero prosim, temuč namestu nje sprosi mi pri Bogu drugo, ki bo v moje zveličanje.

Vsliši me torej, o moj ljubi sv. Anton, in potolaži v moji potrebi. Milostno sprejmi mojo molitev in moja goreča prošnja

naj do tebe pride. Daj, da bo presunilo in omehčalo moje zdihtovanje in solze tvoje vsmiljeno serce. Ne dopusti, da bi bil osramočen v svojem terdnem zaupanju in da bi tebe in mene zasmehovali tvoji sovražniki, rekoč: „Kje je tedaj tvoje zaupanje, ko si se zanašal na sv. Antona? Lepo te je vslišal in potolažil!“ Te zasmehovavce boš osramotil, sveti Anton; ko boš vslišal mojo prošnjo, jim boš pokazal, da sem prav storil, ker sem zaupal na te in da prejmejo po tebi pomoč in tolažbo, ki te prosijo v svojih potrebah. — Prosim te tedaj, o častitljivi svetnik, pa bolj zavoljo tvoje časti, kaker svoje koristi, vsliši

mojo prošnjo in sprosi mi pri Bogu, kar želim. Vsliši me že vendar, da se bo tvoja hvala še bolj širila po svetu in tvoja mogočna pomoč še bolj slavljena in da te bodo tvoji služabniki in služabnice še bolj ljubili in častili, nasprotniki pa pobožnosti tvojih torkov še bolj osramočeni.

Ne glej, o sv. Anton, če sem vreden vslišan biti, temuč glej, kako vreden si ti mene vslišati in potolažiti. Oh, ne spominjaj se, da sem tolikokrat razžalil svojega najvišjega Boga in tebe, njegovega prijatla, temuč glej, kako zdaj vse svoje grehe resnično obžalujem in terdno sklepam jih nigdar več ne storiti. Ne za-

verzi tedaj mojega skesanega serca, kterega tudi pravični Bog ne zaničuje in zametava. Dasiravno sem velik grešnik, vendar nimaš vzroka mene zavreči, temuč sprejeti in vslišati, da bo večja tvoja hvala in tvoja čast pred svetom, ko bodo namreč zvedeli ljudje, da si vslišal in potolažil tudi mene največjega grešnika. Vsi, posebno pa še jaz bomo o čudežih govorili, kako dobrotljiv svetnik si, ker tudi hudobneža ne zaveržeš, temuč ga milostno sprejmeš, ko pride k tebi skesan.

Spomnim te še, da si ti sam začetnik pobožnosti devet torkov, ko si že tolikim tako hitro in večkrat čudovito po-

magal, ki so v svojih potrebah opravljali pobožnost devet torkov. To mora spodbujevati vse stiskane, da začnejo to pobožnost z velikim zaupanjem. Tudi jaz sem začel obiskovati tvojo sv. podobo devet torkov, jo pobožno nadaljujem in terdno upam, da bom vslišan. Tvojo prijazno podobo, na kateri imaš v naročju preljubo dete Jezuščka, obiskavam poln goreče ljubezni. Klečeč in s priklonjeno glavo molim ljubo dete Jezuščka, keterega si ti na zemlji tako nežno in spoštljivo objemal, tebe pa prosim, da ga tudi v mojem imenu moliš in mu izročiš mojo slabo pobožnost. Razodeni mu mojo željo, povej mu mojo potrebo,

ki teži moje žalostno serce. Prosi presladko dete Jezuščka zame, svojega vernega častivca in mi sprosi milost, zavoljo ketere opravljam pobožnost devet torkov. O prosi in ne nehaj prositi, dokler mi ne sprosiš zaželjene milosti. Ko bom pa to milost prejel, tudi jaz ne bom nehal se ti pre-serčno zahvaljevati in tvojo hvalo vsem ljudem oznanjevati. Amen.

Darovanje te molitve.

Zdaj sem izlil svoje serce pred teboj, o sv. Anton, tvojo podobo sem obiskal, počastil in svojo molitev pred njo opravil. Zdaj ti toplo priporočim svojo nevredno molitev.

Zedinim jo sè vsemi molitvami, ketere si ti opravil na zemlji, in ketere se opravljajo tebi v čast. Vse te zvežem v šopek in ga položim v persno rano Jezusovo, v ljubezni goreče serce tvojega sladkega deteta Jezuščka; od njegove božje ljubezni vžgane in z njegovo rožnato kervjo oškropljene, ti jih poklonim z dolžnim spoštovanjem v tvojo večjo čast in da boš vslišal mojo gorečo prošnjo. Vzemi jo tako ljubeznjivo, moj verni prijatelj, kaker ti jo zročim in naj ti bo tako dopadljiva, kaker da bi ti jo izročil najbolj pobožni človek. Amen.

Molitev k detetu Jezuščku v naročju sv. Antona Padovanskega:

(ob devetih torkih pred podobo sv. Antona Padovanskega.)

O ti sladka ljubezen mojega serca, najljubše dete Jezušček, molim te v rokah tvojega vernega služabnika Antona; rad bi ti izkazal svojo ljubezen tako goreče, kaker sv. Anton na zemlji. Spomnim te zveste ljubezni in prijateljstva, katero si imel ž njim, ko je še na zemlji živel, da si se ponižal prikazati se mu v podobi deteta in se pustil pestovati v njegovih rokah in delati s teboj, kaker je hotel. O res velika milost! o res zvesta ljubezen. Brez dvojbe

je moral biti sv. Anton tvoj dober prijatelj, ker si mu skazal to posebno milost, katero si odrekel mnogim drugim velikim svetnikom. Brez dvojbe si mu takrat podelil toliko milostij, da jih je sam imel celo svoje življenje v obilnosti in jih je mogel še drugim deliti. Da spozna ves svet to njemu skazano milost, si hotel, da te slikajo v podobi majhnega deteta v naročju sv. Antona in te tako moramo ž njim častiti. Zato pokleknem pred teboj, o moj Jezus, in te častim v naročju sv. Antona. Tvojo podobo častim ravno tako, kaker da si res tukaj. Pozdravim te, o moj Jezus in pripognen te molim. O moje

preljubeznjivo dete Jezušček, tega ne delam samo v svojem imenu, temuč tudi v imenu sv. Antona in vseh angeljev in svetnikov; tako bi te rad molil, častil in ljubil celo večnost. — Zdaj si upam razodeti svojo potrebo in položiti pred tebe, kar me na sercu teži. Zdaj opravljam pobožnost devet tor- kov in terdno upam, da bom prejel po tvoji neskončni do- brotljivosti in po priprošnji sv. Antona, kar prosim. Ker se pa nisem upal zavoljo svoje nevrednosti k tebi priti, sem poslal k tebi v prejšnji mo- litvi sv. Antona, ki bo namestu mene prosil z velikim zaupa- njem, in sem ga prosil, da naj ti razodene in priporoči mojo

potrebo. V ti molitvi se pa derznem tebe samega nago-
voriti in v imenu sv. Antona
prositi, da vslišiš mojo prošnjo.
— Zato te molim, o prelju-
beznjivo dete Jezušček, po tvoji
neskončni dobroti in milosti
me poslušaj in v moji potrebi
tolaži. Po ljubezni, s katero
si ljubil in še zdaj ljubiš v
nebesih sv. Antona, te prosim,
vsliši mojo prošnjo in polajšaj
moj križ. Po ljubezni, s katero
si kaker dete ljubil svojo pre-
ljubo mater, te prosim, vsliši
mojo prošnjo in reši me moje
velike nadloge. Po tvoji ne-
skončni ljubezni, s katero lju-
biš od vekomaj svojega ne-
beškega Očeta in sv. Duha in
boš ljubil na večne čase, mi-

lostno me vsliši, in daj, da bom srečno končal pobožnost devet torkov.

Ako pa veš po svoji nezapopadljivi modrosti, da bi bilo na potu mojemu zveličanju ali pa mojim bližnjim, daj mi (pa) namestu tega drugo milost. Terdno upam, da bom gotovo dosegel, kar prosim, ker vem, da je tvoja dobrotljivost neskončna in preserčno želiš deliti svoje milosti. Da, ti še celo zahtevaš, da naj prosimo tvoje milosti in da bi še rajši prosili, nas opominjaš, ko praviš: „Prosrite in boste prejeli. Išcite in boste našli; terkajte in se vam bo odperlo.“ Po ti obljubi spodbujen, te prosim in ne dvojim,

da ne bom prejel; iščem in ne dvojim, da ne bom našel; terkam in ne dvojim, da se mi ne bo odperlo. Da bom pa še bolj goreče prosil in te prej nagnil, da mi boš izpolnil mojo željo, bom trikrat prav pobožno zmolil molitev, katero si ti sam nas učil moliti in po tebi jo bom poslal tvojemu nebeškemu Očetu.

Zmoli tri očenaše in češčena-marije.

Darovanje te molitve.

Zdaj sem končal svojo molitev, koliker sem mogel pobožno, o moje sladko dete Jezušček, in svojo serčno željo ponižno in sè zaupanjem razodel. Zdaj ti jo zročim z dolž-

nim spoštovanjem in te prosim po tvoji veliki dobrotljivosti, da jo blagovoljno sprejmeš. Svojo molitev združim s tvojo molitvijo in z molitvami vseh, ki so te kedaj prosili kake reči in izročim to pobožnost tvojemu svetemu Sercu, v večjo hvalo presvete Trojice in vse nebeške vojske. Upam tedaj, da ti bo prijetna molitev in te nagnila, da jo boš vslišal. To mi dodeli Bog Oče in Sin in sveti Duh. Amen.

Responzori j.

Videti želiš li čudo?

Smert, bolezen z zmoto vred,

Satan, gobe in vse húdo

Gré, da se ne zná več sled.

Morja strašno moč prežene,
Z rok verige razdrobí,
Ud zgubljen, reči zgubljene
Mladi, stari spet dobí.

In nevarnosti zbežijo,
Zginja tudi revščina;
Vslišani naj govorijo,
Pričaj, mesto Padova!

Morja strašno moč prežene,
Z rok verige razdrobí;
Ud zgubljen, reči zgubljene
Mladi stari spet dobí.

Čast bodi Očetu in Sinu in sv. Duhu.

Morja strašno moč prežene itd.

V. Prosi za nas, sv. Anton!

R. Da bomo vredni obljub
Kristusovih!

Molimo! Tvojo cerkev, o
Bog, naj svetega Antona, tvo-
jega spoznavavca, pobožni spo-
min razveseljuje, da bo z du-

hovnimi pomočki vedno za-
varovana in enkrat večno ve-
selje uživati zaslužila. Po Kri-
stusu, Gospodu našem. Amen.¹⁾

Papež Pij IX. so vsem vernim
podelili 100 dni odpustka, keder po-
božno in skesanega serca molijo ta
slavospev ali rezponzorij; popolni
odpustek pa enkrat v mesecu, ako
ga molijo celi mesec, se spovedó,
pristopijo k sv. obhajilu in v cerkvi
nekoliko zmolijo (vsaj 5 ali 6 oče-
našev, češčenamarij in čast Bogu
Očetu) po namenu sv. očeta papeža.
(Pij IX. 25. prosenca 1866.)

Venček molitvic v čast sv. An- tonu Padovanskemu.²⁾

Sv. Anton se ne naveliča
prostiti deteta Jezuščka za svoje

¹⁾ Iz „Cvetja“ II. leto.

²⁾ Iz St. Francisci - Glöcklein XXI.
Jahrg. Seite 215.

častivce v njih dušnih in telesnih potrebah. Že od davnih časov so njegovi verni častivci neprenehoma se zahvaljevali in mu svojo ljubezen skazovali. Zelo stara, Slovencem pa še neznana pobožnost je venček molitvic v čast svetemu Antonu, ta venček molitvic obstoji iz trinajst prošenj, ketere se nahajajo v responzoriju: „Glej če iščeš čudežev.“ Te prošnje premišljuj, kaker skrivnosti svetega rožnega venca in pri vsaki prošnji zmoli očenaš, češčenamarijo in čast bodi Očetu.

Venček molitvic v čast svetemu
Antonu Padovanskemu.

1. Sv. Anton, ki mertve obujaš, prosi za vse kristjane,

ki vmirajo in za naše drage rajne. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

2. Sv. Anton, goreč ozna-
njevavec sv. evangelija, varuj
nas zmot sovražnikov božjih
in prosi za sv. cerkev in nje-
nega poglavarja (sv. očeta pa-
peža). Oče naš, češčena Ma-
rija, čast bodi Očetu.

3. Sv. Anton, obvaruj nas
sè svojo mogočno priprošnjo
pri presvetem Jezusovem Sercu
nadlog, ki nas čakajo zavoljo
naših grehov. Oče naš, češčena
Marija, čast bodi Očetu.

4. Sv. Anton, ki hudiče iz-
ganjaš, daj, da bomo prema-
gali njih zvijačo. Oče naš, če-
ščena Marija, čast bodi Očetu.

5. Sv. Anton, lilija nebeške čistosti, obvaruj in čisti našo dušo in telo gob greha. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

6. Sv. Anton, ki bolnike ozdravljaš, ozdravi bolne in ohrani nam zdravje. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

7. Sv. Anton, varih popotnikov, pelji tiste, ki so v nevarnosti, v zavetje in pomiri divje valove strastij, ki pretijo naši duši. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

8. Sv. Anton, ki rešuješ jetnike, reši nas iz suženjstva hudega duha. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

9. Sv. Anton, ki dobivaš mladim in starim, da morejo

zopet svoje ude rabiti, ohrani nam telesne in dušne moči. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

10. Sv. Anton, ki pomagaš najti zgubljene reči, pomagaj, da bomo našli vse reči, časne in tudi duhovne, ki smo jih zgubili. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

11. Sv. Anton, Marijin varovanec, odženi od nas nevarnosti, ki pretijo našemu telesu in pa tudi duši. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

12. Sv. Anton, ki veš pomagati v vsaki potrebi, pridi nam pomagat v naših potrebah in dobi kruh in delo tistim, ki te zanj prosijo. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

13. Sv. Anton, slavimo te in se ti zahvaljujemo za tvojo čudodelno moč in te prosimo, varuj nas vse dni našega življenja. Oče naš, češčena Marija, čast bodi Očetu.

Za sklep moli še rezponzorij z dotično molitvijo.

Molitev k sv. Antonu, ko ga prosiš kake milosti.

Cudoviti sv. Anton, slaven po slovečih čudežih in ker si bil vreden, da si deržal v svojem naročju dete Jezusa, sprosi mi od njega milost, po kateri serčno hrepenim. Ti si bil tako vsmiljen z vbozimi grešniki! Ne glej na grehe tega, ki te prosi, temuč na slavo božjo, ki bo vnovič povečana

po tebi, in na zveličanje moje duše, ki je v zvezi s prošnjo, ki ti jo tako goreče priporočam. V znamenje moje hvaležnosti naj bo mala miloščinja, ki ti jo podarim za pomoč vbozim, s katerimi naj enkrat dosežem po milosti Jezusa Odrešenika in po tvoji priprošnji nebeško kraljestvo. Amen.

Za to molitev so podelili 6. majnika 1899. sv. oče Leon XIII. odpustek 100 dni, ki se more dobiti enkrat na dan.

Molitev k sv. Antonu, ko se mu zahvaljuješ za prejeto milost.

Sloveči čudodelnik, oče vbozih! Ti, ki si našel na čudoviten način skopega človeka serce mej zlatim denarjem za-

kopano, ker si prejel od Boga serce, ki rado tolaži potrebne, Ti, ki si izročil naše prošnje Gospodu in zadobil, da jih je milostno vslišal; v znamenje naše hvaležnosti sprejmi miloščinjo, katero položimo pred tvoje noge, vbozim v pomoč; ob enem naj koristi njim in nam. Enim in drugim pridi na pomoč sè svojo navadno dobrotljivostjo v časnih potrebah, še bolj pa skerbi za naše dušne potrebe zdaj in na našo smertno uro. Amen.

Kedor pobožno zmoli to molitev, prejme 100 dni odpustka enkrat na dan. (Leon XIII. 13. julija 1896.)

Jutranja molitev.

Ko se zbudiš in je že čas vstati,
reci:

Jezus, Marija in sv. Jožef,
vam podarim svojo dušo in telo.

Ko vstajaš in se oblačiš, reci:

V imenu † Očeta in † Sina
in svetega † Duha. Amen. V
imenu našega Gospoda Jezusa
Kristusa vstanem. On, ki me
je odrešil sè svojo predrago
Kervjo, naj me † blagoslovi,
vodi in hudega varuje; pri
vsakem delu naj me podpira
in pripelje po tem revnem
življenju v večno življenje.
Amen.

Ko si se oblekel, poklekni in po-
časti Boga:

Verujem, da si tukaj res-
nično pričujoč, o moj Bog;

sè vsemi angelji in svetniki v nebesih in pobožnimi na zemlji molim in hvalim tebe svojega Stvarnika, Odrešenika in Posvečevavca.

Zahvali se Bogu.

Zahvalim se ti, o moj Bog, za vse prejete dobrote, posebno pa, da si me nocoj obvaroval vsega hudega na duši in telesu in mi doživeti dal nov dan, kterega morem porabiti v tvojo čast in slavo in v svoje zveličanje. O koliko ljudij si poklical nocoj s tega sveta na sodbo in si jih morebiti zavergel na večne čase, ki te niso tolikokrat in tako zelo žalili, kaker jaz, meni si pa prizanesel in si mi še celo

dal nov dan, da se morem s teboj spraviti z dobro spovedjo in te prejeti v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa. Iz vsega serca se ti zahvalim za vse te milosti in dobrote.

Napravi dober namen po sv. Leonardu Portomavriškem:

„O moj večni Bog, pred tvojim neskončnim veličastvom klečé te ponižno molim in ti darujem vse svoje misli, besede in djanja tega dne in vse namerjam storiti iz ljubezni do tebe, v tvojo čast, da bi spolnil tvojo božjo voljo, tebi služil, tebe hvalil in častil, da bi bil razsvetljen v skrivnostih svete vere, da bi si zagotovil svoje zveličanje, dosegel tvoje

vsmiljenje in zadostil božji pravici za svoje tako mnoge in tako velike grehe, da dušam v vicah pomagam in zadobim milost pravega spreobrnjenja vsem grešnikom; z eno besedo, vsako reč hočem denes storiti v zvezi najčistejšega namena, keterega sta imela v življenji Jezus in Marija in vsi svetniki v nebesih in vsi pravični na zemlji. O da bi mogel z lastno kervjo podpisati ta dobri namen! Rad bi ga ponovil tolikrat vsak trenotek, koliker trenotkov bo v večnosti. Sprejmi, o moj ljubi Bog, ta moj dobri namen, podeli mi svoj sveti blagoslov z delavno milostjo, da več ne storim nobenega smertnega

greha ves čas svojega življenja, posebno pa denes ne, ko želim in sem sklenil vdeležiti se vseh odpustkov, katerih morem, in biti pri vseh mašah, ki bodo denes opravljene po celem svetu in vse darujem dušam v vicah, da bodo rešene svojih kazni Amen.“

Kdor skesan in pobožno moli to molitev, prejme enkrat na dan 100 dni odpustka; kedor jo pa moli vsak dan celi mesec, prejme popolni odpustek v mesecu, ako se spove, obhaja in v cerkvi pobožno zmoli vsaj pet ali šest očenašev, češčena-marij in čast bodi Očetu po nămenu sv. očeta papeža. (Pij IX. 6. sept. 1867.)

S k l e p.

Iz ljubezni do tebe, o moj ljubi Jezus, sklenem denes oprava-

viti sveto spoved, pristopiti k svetemu obhajilu, opraviti pobožnost trinajst torkov v čast sv. Antonu Padovanskemu, natančno in vestno opravljati dolžnosti svojega stanu, varovati se vsakega smertnega greha, posebno pa tega (imenuj ga . . .) in se vaditi v ti meni tako potrebni čednosti (imenuj jo . . .)

Prošnja.

Ker sem že velikokrat obljuboval in terdne sklepe delal, da se bom poboljšal, pa se vendar nisem, zato mi pomagaj in podpiraj, o moj Bog, da se bom vsaj denes hudega varoval, dobro delal, svoje dolžnosti vestno opravljal in tako današnji dan srečno preživel.

Tudi tebi se priporočam, o moja ljuba Mati, presveta devica Marija, tvojemu deviškemu ženinu sv. Jožefu, svojemu angelju varihu, tebi, sveti Anton Padovanski, in vam moji priprošnjiki v nebesih prosite zame, varujte me in vodite po pravem potu v nebesa, da bom enkrat z vami presveto Trojico gledal in častil. Amen.

Oče naš. Češčena Marija.

Blagoslovi naj me vsega-
mogočni Bog † Oče † Sin in
sveti † Duh. Amen.

Ako skesan in pobožno zmoliš vsako jutro: Češčena bodi kraljica, z dotičnima versticama in odgovoroma, zvečer pa: Pod tvojo pomoč, prejmeš 100 dni odpustka; ako pa vsak dan v mesecu, še popolni odpustek dve nedelji v mesecu, vse

Marijine praznike, na praznik vseh svetnikov in na zadnjo uro, ako še opraviš spoved, pristopiš k sv. obhajilu in v cerkvi zmoliš pet ali šest očenašev, češčenamarij in čast bodi Očetu. po namenu sv. očeta papeža. (Pij VI. 5. apr. 1786.)

Češčena bodi, kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, oberni tedaj, naša pomočnica, svoje milostive oči v nas in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad svojega telesa: o milostiva, o dobrotljiva, o sladka devica Marija.

Ÿ. Stori me vrednega tebe hvaliti, Devica presveta.

R. Daj mi moč zoper tvoje sovražnike.

Ÿ. Hvaljen bodi Bog v svojih svetnikih.

R. Amen.

Pripravljanje za sv. spoved.

N a m e n.

O neskončno vsmiljeni Bog, ker nečeš, da bi se grešnik pogubil, temuč, da se spreoberne in zveliča in si zato postavil zakrament sv. pokore, zato si upam k tebi priti, zakrament sv. pokore prejeti in se s teboj spraviti.

Prošnja.

Ker pa brez tvoje pomoči nič ne morem, zato te ponižno prosim, razsvetli me zdaj, da se bom mogel spomniti vseh

svojih storjenih grehov, spoznati njih število, velikost in hudobijo, jih zaničevati in iz serca sovražiti, obžalovati in se poboljšati in tako vredno prejeti zakrament sv. pokore.

Nato sprašuj svojo vest od zadnje dobro opravljene spovedi in sicer tako, kaker da bi bil pri spovedi zadnjikrat v svojem življenju.

Kesanje in dober sklep.

O moj Bog, kaj sem delal sè svojimi grehi? Žalil in na maščevanje sem dražil tebe, svojega Boga, največjo milost in dobroto, keterega bi moral ljubiti bolj, kaker vse druge reči na zemlji. Zdaj te ljubim in ljubiti te želim celo večnost in ravno zato mi je iz vsega

serca žal, da sem tebe z grehi žalil. O da bi te ne bil nigdar ražalil. Ali zdaj se mi studijo vsi grehi, sovražim jih in s tvojo pomočjo ne bom nikdar več storil smertnega greha; rajše hočem vse preterpeti tudi umreti, kakor pa te še enkrat vedè in hotè ražaliti sè smertnim grehom, posebno pa še s temi ne (imenuj jih . . .).

Pr o š n j a.

O Marija, pribežališče grešnikov, moj angelj varih, sveti Anton Padovanski in vsi moji priprošnjiki, prosite zdaj za me, da bom dobro opravil sveto spoved.

Nato kratko obudi tri božje čednosti in pred britko martro reci ves skesan:

O Jezus, Sin živega Boga,
vsmili se.

O moj Jezus, žal mi je, da
sem te z grehi žalil.

O vsmiljeni Jezus, bodi mi-
lostiv meni vbogemu grešniku.

Zahvala po sv. spovedi.

Zahvala.

O neskončno vsmiljeni Bog,
iz vsega serca se ti zahvalim,
da si meni, najbolj nehvaležni
stvari, največjemu grešniku
zopet prizanesel in odpustil
grehe in večno kazen. Zahva-
lim se ti, da si opral mojo dušo
madežev smertnih grehov in
jo olepšal s posvečujočo mi-
lostjo božjo. Na večne čase
naj bo češčena tvoja neskončna
dobrotljivost, o Jezus, da si

postavil zakrament sv. pokore in mu podelil toliko moč. Rad bi se zdaj tako zahvalil, kaker so se zahvaljevali sv. Marija Magdalena, sv. Peter in drugi, ki so postali iz velikih grešnikov veliki svetniki; ž njih zahvalo združim svojo revno, blagovoljno jo sprejmi.

Kesanje in terdni sklep.

Še enkrat obžaljujem vse svoje grehe in jih sovražim, ker sem ž njimi tebe, svojega Boga ražalil. Terdno sklenem s tvojo sveto pomočjo nōbenega smertnega greha ne več storiti, rajše vmreti, kaker pa tebe vedè razžaliti.

Zdaj se odloči, kako se boš varoval velikih grehov.

Prošnja.

Ker me pa skušnja uči, da sem slab, in dasiravno sem že tolikokrat terdne sklepe delal in obljuboval spovedniku, sem vendar zopet in zopet padel v stare grehe, zato te prosim, o moj Jezus, dajaj mi svojo pomoč, da se bom mogel greha varovati in resnično poboljšati.

Prosi za-me, o Marija, moja Mati, varuj me, ti moj angelj varih in vi moji priprošnjiki, da ne bom zopet padel v greh in svojega Boga razžalil.

Naloženo pokoro opravi sè skesanim srcem in prav pobožno in sicer tako, kaker ti jo je naložil spovednik; kè bi jo pa pozabil, opravi jo, keder se boš spomnil.

Pripravljanje za sv. obhajilo.

Večerno pripravljajanje za
sv. obhajilo.

Kaker so hrepeneli očaki, preroki in pobožni stare zaveze, videti tebe, svojega Odrešenika, ravno tako hrepenim tudi jaz tebe prejeti, o moj Jezus, zjutraj pri sv. obhajilu. Rad bi se tako pripravil in te tako goreč prejel, kaker so te prejemale tvoji svetniki in svetnice in te še prejemajo pobožne duše, tvoje neveste na zemlji. Žal mi je, da sem te z grehi žalil, ali vse obžaljujem in terdno sklenem s tvojo pomočjo, da bo ta spoved in sv. obhajilo začetek mojega novega in svetega življenja. Že

nocoj spravi iz mojega serca vse, kar je zoperno tvojim očem; očisti ga vseh madežev in olepšaj ga z lepimi čednostmi. Spremeni me v novega človeka in preobleci me v svatovsko obleko, da boš našel vredno prebivališče v mojem sercu in rad ostal v njem vse dni mojega življenja na zemlji.

Jutranje pripravljane za sveto obhajilo.

Tri božje čednosti.

(Odpustek 7 let in sedemkrat po 40 dni, vsakokrat; kedor jih pa zmoli vsak dan v mesecu, prejme popolni odpustek v mesecu, ako se še spove, pristopi k sv. obhajilu in moli v cerkvi po namenu sv. očeta papeža vsaj 5 ali 6 očenašev, češčena-marij in čast bodi Očetu. Benedikt XIII. 15. januarja 1728.)

Djanje vere.

Verujem v tebe, pravi, trojedini Bog, Oče, Sin in sv. Duh, kateri si vse vstvaril, ki vse ohranjuješ in vladaš, ki dobro plačuješ in hudo kaznuješ. Verujem, da se je Sin božji včlovečil, da nas je s svojo smertjo na križu odrešil, in da nas sv. Duh sè svojo milostjo posvečuje. Verujem in terdim vse, kar si ti o Bog, razodel ter nam po sv. katoliški cerkvi zapoveduješ verovati. Vse to verujem, ker si ti, o Bog, sam na sebi resnica in torej ne moreš ne goljufati, ne goljufan biti. V tej veri hočem živeti in vmreti. O Bog, pomnoži mojo vero!

Djanje upanja.

Upam in terdno pričakujem, o Bog, da mi boš po zasluženju Jezusa Kristusa dal večno zveličanje, katero si obljubil vsem, ki izpolnjujejo tvoje zapovedi. Zato tudi upam od tebe odpuščenje svojih grehov in vse druge milosti, ketere potrebujem, da si zaslužim večno zveličanje. Vse to upam od tebe, ker si vsemogočen, neskončno dobrotljiv, vsmiljen in zvest in torej moreš in hočeš izpolniti, kar si obljubil. V tem upanju hočem živeti in vmreti. O Bog, poterdi moje upanje!

Djanje ljubezni.

O moj Bog! Ljubim te nad vse, ker si največja dobrota in

neskončno popolen in torej zavoljo samega sebe vreden vse ljubezni. In ker ljubim tebe, ljubim tudi svojega bližnjega, prijatela in neprijatela in ga hočem ljubiti, kaker samega sebe. V tej ljubezni do tebe hočem živeti in vmreti; rajše hočem dati vse, kaker tebe tvojo ljubezen skakim grehom zgubiti. O Bog, vžigaj bolj in bolj mojo ljubezen do tebe!

K e s a n j e.

O moj Bog! Studijo se mi vsi moji grehi in resnično želim, da bi jih ne bil storil. Vem, kolike kazni sem vreden in kako sem celo zgubil nebesa in zaslužil pekel. Zato obžalujem vse svoje grehe in se jim odpovem za vselej. Še

bolj jih pa obžalujem zato, ker sem v svoji veliki nehvaležnosti tebe, svojega Stvarnika in najboljšega Očeta, neskončno in preljubezljivo dobroto, manj cenil, kot vstvarjene reči in sem s tem tako hudo krivico storil tvojemu neskončnemu veličastvu. Terdno sklenem, svoje življenje poboljšati, vseh grehov in tudi bližnjih priložnostij v greh skerbno se varovati in odselej tebi zvestejše služiti. O Bog, daj mi milost, da izpolnim ta svoj sklep! Amen.

Ponižnost.

Kmalu bom pristopil k tvoji sveti mizi, o moj Jezus, in te prejel v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa. Ali, kedo si

ti in kedo sem jaz? Ti si moj Bog, jaz sem pa tvoja stvar, ki sem te že velikokrat razžalil z grehom. Nisem vreden, da greš pod mojo streho, v moje serce, ker pa vabiš vse, ko praviš: „Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obloženi, in jaz vas bom poživil“, (Mat. 11.), da celo žugaš: „Ako ne boste jedli mesa Sinú človekovega in pili njegove kervi, ne boste imeli življenja v sebi“ (Jan. 1, 51.), zato te vbogam in si upam pristopiti k svetemu obhajilu. Še enkrat obžalujem vse svoje grehe in preden prideš o moj ljubi Jezus v moje serce, izženi iz njega vse, kar ti je zoperno in ga napolni z lepimi čednostmi.

Hrepenenje.

Pridi tedaj, o moj Jezus, v moje serce, ki po tebi hrepeni! Pridi in se ne zadržavaj! O, da bi te mogel tako pobožno in vredno prejeti, kaker so te prejekali v sv. obhajilu tvoja presveta Mati, aposteljni in kaker te prejemajo še zdaj res pobožne in svete duše na zemlji. Pridi, o moja tolažba, pridi in posveti me!

Ko pokažejo mašnik presveto Rešnjje Telo, reci tudi ti prav pobožno:

„Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le besedo in ozdravljena bo moja duša.“

Zahvala po sv. obhajilu.

Ko si prejel presveto Rešnje Telo,
reci prav pobožno:

Duša Kristusova, posveti me!

Telo Kristusovo, zveličaj me!

Kri Kristusova, napoji me.

Voda strani Kristusove, operi
me.

Terpljenje Kristusovo, poterdi
me.

O dobrotljivi Jezus, vsliši me.

V svoje svete rane skrij me.

Od tebe ločiti se ne pusti me.

Pred hudim sovražnikom brani
me.

Ob uri moje smerti pokličī me.

In k tebi priti pusti me.

Da s tvojimi svetniki hvalim
te na vekov veke. Amen.

Vsakikrat 300 dni odpustka; ako
moliš po sv. obhajilu, prejmeš 7 let

in sedemkrat 40 dni odpustka; in ako vsak dan zmoliš cel mesec, se moreš vdeležiti popolnega odpustka, v mesecu, ako še opraviš spoved, pristopiš k sv. obhajilu in zmoliš v cerkvi po namenu sv. očeta papeža vsaj 5 ali 6 očenašev, češčenamarij in čast bodi Očetu (Pij. IX. 9. jan. 1854).

Pozdravi Jezusa.

Že si prišel v moje serce, te že imam, o ženin moje duše in zdaj si moj in jaz sem tvoj. Stokrat bodi počeščen, da si se tako ponižal in prišel v moje serce. Molim in častim te, svojega Gospoda in Boga z Očetom in svetim Duhom. Vzemi moje serce v svoje posestvo in ga nigdar več ne zapusti.

Zahvali se Jezusu.

Preserčno se ti zahvalim, o moj Odrešenik za tako veliko

milost, da si prišel v moje serce in me obiskal. Rad bi se ti tako zahvalil, kaker se spodobi, kaker so se ti zahvaljevali tvoja prečista Mati in vsi svetniki, ki so zdaj v nebesih in kaker se ti zahvaljujejo na zemlji pobožne osebe. Njim se pridružim tudi jaz in ž njimi te hvalim in častim in želim te častiti in hvaliti celo svoje življenje na zemlji in celo večnost v nebesih.

Daruj Jezusu.

Ker si se ti meni vsega dal, se spodobi, da se tudi jaz tebi vsega dam. Podarim ti vse, kar sem in kar imam, svojo dušo in telo; spomin, da se bom spominjal samo tebe

in tvojih milostij; pamet, da bom mislil samo na-te; voljo, da bom hotel in želel samo to, kar ti hočeš in želiš, da bom ljubil tebe čez vse, svojega bližnjega pa, kaker sam sebe. Vsega se ti izročim in dam, delaj z menoj, kaker se bo tebi dopadlo, pripravljen sem živeti, terpeti in tudi vmreti, ako je tvoja sveta volja.

Prosi Jezusa.

Ker si prišel v moje serce, da bi vedno pri meni ostal, in mi milosti delil, zato se prederznem prositi te, o moj Zveličar, pa ne časnih, ničermernih reči, bogastva, razveseljevanja, te reči daj posvetnim ljudem, ki jih radi imajo,

meni daj veliko žalost čez moje grehe, da jih bom resnično obžaloval. Razsvetluj me, da bom vedno bolj spoznaval, kako gerd je greh in kako ničemern je svet. Vstvari v meni novo serce, ki se bo ravnalo po tvoji sveti volji. Daj mi poterpežljivost, da bom mogel vdan v tvojo sv. voljo prenašati bolezen, zaničevanje, težko službo in druge reve in nadloge, ketere mi misliš pošiljati. Dajaj mi svojo sveto pomoč, da bom mogel ž njo premagati vsako skušnjavo, terpljenje in težavo; da se bom mogel varovati tega greha (imenuj ga), v keterega največkrat padem; se vaditi v tej čednosti (imenuj je), ki mi je tako po-

trebna. Razsvetluj me, da bom vedno bolj spoznaval dolžnosti svojega stanu in jih tudi vestno opravljal. Tvojega svèta potrebujem v tej reči... Daj mi milost, ketere te prosim današnji torek, ko opravljam pobožnost 13 torkov v čast tvojemu služabniku, sv. Antonu Padovanskemu. Daj, da bom vedno vredno prejemal svete zakramente, posebno pa na zadnjo uro. Obvaruj me nagle in neprevidene smerti. Prosim te milosti, da te bom ljubil in zvest ostal v dobrem do smerti in srečno vmerl. Ravno te milosti prosim za svoje stariše, brate, sestre, sorodnike, dobrotnike, prijatele, gospodarje, gospodinje in vse, ki

se priporočajo meni v molitev in za ketere sem dolžan moliti. Priporočim ti sv. očeta papeža, kardinalje, škofe, mašnike, svojega spovednika, redovnike in redovnice, duhovsko in deželsko gosposko. Priporočim ti tudi bolnike in ki njim strežejo, vmirajoče in vse, ketere misliš danes ali na današnji dan poklicati s tega sveta in kateri se hočejo sami vmoriti. Vsmili se vdov in sirot, vbozih in vseh, ki so v skušnjavah, revah in nadlogah. Prosim te za grešnike, da bi se spreobrnili; mlačne, da bi goreči postali; goreče, da bi goreči ostali do smerti. Priporočim ti še vse, ki nevredno prejemajo svete zakramente,

nevernike, staroverce, sovražnike sv. cerkve, in osebe, ktere sem pohujšal in v greh zapeljal. Varuj nas strele, toče, ognja, povodnji, potresa in bolezni. Vsmili se tudi vbozih duš v vicah, posebno pa tistih, ki terpijo morebiti zavoľjo mene, ali pa od mene pričakujejo pomoči in ki so popolnoma pozabljene.

Ko te kličejo domov dolžnosti tvojega stanu, se po poti in doma večkrat spomni, kje si zjutraj bil in koga si prejel. Ker se ne moreš zahvaljevati v cerkvi, kaker bi rad, daruj Jezusu v zahvalo svoja vsakdanja dela in opravila, kaker je delal sv. Alojzij, sv. Leonard Portomavriški in drugi.





Sveta maša.

(Po sv. Leonardu Portomavriškem).

I. del.

Od začetka svete maše do svetega evangelija.

Keder mašnik k oltarju pride, mej tem ko se prikloni in moli očitno spoved, tudi ti ob kratkem sprašaj svojo vest, obudi pravo kesanje v svojem sercu in prosi" odpuščanja svojih grehov. Tudi prosi pomoči svetega Duha in prečisto Devico Marijo, da bi mogel, koliker mogoče, spoštljivo in pobožno biti pri sveti maši. Da boš mogel plačevati štiri velike dolge, razdeli sveto

mašo na štiri dele po naslednjem načinu.

V prvem delu, od začetka do evangelija, boš plačal svoj prvi dolg, ker boš častil in hvalil veličastvo božje, ki je vredno neskončne hvale. Zato se ponižaj z Jezusom in v globoki ponižnosti premišluj svojo ničnost; pripoznaj odkritoserčno, da si najrevniša stvar pred tako neskončnim veličastvom in v tej znotranji in tudi zunanji ponižnosti (ker imaš spodobno in skromno biti pri sveti maši) reci:

„O moj Bog, jaz te molim in spoznavam za svojega Gospoda in gospodarja svoje duše. Pripoznavam, da imam od tebe vse to, kar sem in kar imam. Ali ker zasluži tvoje najvišje veličastvo neskončno čast in vdanost, jaz pa sem vbožec in nikaker ne morem plačati

tolikega dolga, zato ti darujem ponižnost in vdanost, katero ti skazuje Jezus na altarji: kar Jezus dela, to mislim tudi jaz storiti; ž njim se ponižujem pred tvojim veličastvom; molim te v ravno tisti ponižnosti, katero ti skazuje Jezus. Serčno se veselim, ker ti daje za me ljubeznjivi Jezus neskončno čast in vdanost.“

Na to se veseli, da se Bog neskončno časti in večkrat ponavlja:

„Da, o moj Bog, veselim se neskončne časti, ki prihaja tvojemu veličastvu iz te svete daritve; veselim se in radujem, kaker znam in morem.“ —

Ne bodi pa v skerbi, da bi molil ravno s temi besedami; govori kaker te pobožnost nagiblje ves zbran

in zedinjen z Bogom. Oh kako dobro boš plačal tako svoj prvi dolg !

II. del.

Od evangelija do povzdigovanja.

V drugem delu, od evangelija do povzdigovanja, boš poplačal svoj drugi dolg. Premisli ob kratkem svoje pregrehe in boš videl svoje neskončno zadolženje pri božji pravici; potem reci s ponižnim srcem:

„Glej, o moj Bog, jaz sem tisti izdajavec, ki sem se tolikokrat vzdignil zoper tebe. Oh sè žalostnim srcem in studom sovražim vse, prav vse svoje grehe: zanje ti darujem ravno tisto zadoščenje, katero ti daje Jezus na altarji. Darujem ti vse Jezusovo zasluženje,

kri Jezusovo, celega Jezusa, Boga in človeka, ki se za me zopet kaker daritev daruje, ker je moj Jezus na tem altarji moj srednik, moj zagovornik, in mi sè svojo predrago Kervjo, prosi pri tebi odpuščenje. Družim se z glasovi te predrage Kervi in te prosim vsmiljenja za toliko mojih pregreh. Vsmiljenja te prosi Jezusova Kri, vsmiljenja te prosi moje žalostno serce. Oh moj ljubi Bog, ako te ne ganejo moje solze, naj te ganejo zdihljeji mojega Jezusa. Zakaj ne bi mogel prejeti za me zdaj na altarji tistega vsmiljenja, katero je prejel na križu za ves človeški rod? Da, jaz upam, da mi boš odpustil zavoljo te pre-

drage Kervi vse moje velike grehe, ketere bom obžaloval celo svoje življenje do zadnjega zdihljeja.“

Nato obudi zopet in zopet pravo in živo kesanje; izlij vsa svoja čutila in reci Jezusu, ne z jezikom ampak v sercu:

„Moj ljubi Jezus, daj mi solze svetega Petra, kesanje svete Magdalene in obžalovanje vsih svetnikov, ki so bili poprej grešniki, pozneje pa pravi spokorniki, da prejmem pri tej maši odpuščenje vseh svojih grehov.“

Tako v Bogu zbran večkrat vzdihni, pa bodi gotov, da boš s tem popolnoma poplačal vse dolgove, ketere si si nakopal pri Bogu s toliko grehi.

III. del.

Od povzdigovanja do obhajila.

V tretjem delu, od povzdigovanja do obhajila, premišljuj, koliko in kako velikih dobrot si prejel od Boga. V zameno teh dobrot mu daruj darneskončne vrednosti, Telo namreč, in Kri Jezusa Kristusa in povabi tudi vse angelje in svetnike, naj zahvalijo Boga za nje namestu tebe, s temi ali podobnimi besedami:

„O moj preljubeznivi Bog, tu sem, obložen z dobrotami, navadnimi in posebnimi, ketere si mi vže dal in ketere si mi pripravljen dajati zdaj in v večnosti. Vem, da je bilo tvoje vsmiljenje z menoj neskončno in je še, vender sem ti pripravljen poplačati vse do zadnjega vinarja in zato, glej, to božjo Kri in to predrago

Telo, to nedolžno klavno daritev ti darujem po mašnikovih rokah iz hvaležnosti in v povračilo. Svest sem si, da morem s to daritvijo, katero ti darujem, zadosti poplačati vse, kar si mi podaril. Zakaj ta daritev je neskončne vrednosti, več je vredna kakor vsi darovi, ketere sem prejel, ketere prejeman in jih bom še prejel od tebe. O sveti angelji in vsi sveti v nebesih, pomagajte mi zdaj, da zahvalim svojega Boga in v zahvalo za toliko milostij darujte mu ne samo te svete maše, ampak vse, ki se zdaj po celem svetu opravljajo, da popolno povernem njegovi preljubeznivi dobrotljivosti tolike milosti, ke-

tere sem od njega prejel in ketere mi misli dati zdaj in na večne čase. Amen.“

Oj kako draga bo našemu dobremu Bogu taka preserčna zahvala! Kako mu bo zadostila sama ta daritev, ki velja več kaker vse druge daritve; zakaj ona je neskončne vrednosti. In da boš laglje vresničil te pobožne občutke, povabi ves raj na pomoč; pokliči vse svetnike, ketere posebno častiš, pa jim reci iz dna svojega serca:

O moji ljubi sveti patroni, zahvalite dobrotljivega Boga namestu mene, da ne bom živel in vmerl v nehvaležnosti. Oh prosite ga, da vzame moje dobro serce in se ozre na preserčno zahvalo, ketero mu pri tej maši moj Jezus skazuje za me.“

Naj ti pa ne bo dosti, da le enkrat to izrečeš, ampak ponavljaj več in večkrat, potem pa si bodi svesti, da boš tako prav popolnoma poravnal ta svoj veliki dolg.

IV. del.

Od obhajila do konca.

V četertem delu, od obhajila do konca, ko se mašnik v resnici obhaja, obhajaj se tudi ti duhovno. Ozri se na Boga, keterega imaš v svojem sercu in ga prosi mnogo milostij sè živo vero. Zakaj, vedi, da je tudi Jezus združen ta čas s teboj in za te prosi in zato razširi svoje serce in prosi, pa ne malovrednih rečij, temuč prosi velike milosti, ker je velika tudi daritev njegovega božjega Sina, katero mu daruješ, zato reci s ponižnim sercem:

„O moj preljubeznivi Bog, dobro vem, da nisem vreden

tvojih milostij, priznavam svojo ne vrednost in da ne zaslužim vslišan biti zavoljo toliko in tako velikih grehov. Kako pa bi mogel prezreti svojega božjega Sina, ki na altarji za me prosi in za me tebi daruje svoje življenje in svojo Kri? O moj preljubeznivi Bog, vsliši prošnje tega mojega velikega priprošnjika; zavoljo njega mi daj vse milosti, ketere veš, da so mi potrebne za moje zveličanje. Zdaj si pač upam prositi, da mi odpusti vse moje grehe in dodeli milost, da v dobrem stanoviten ostanem do smerti. Z zaupanjem na prošnje svojega Jezusa te prosim, o moj Bog, tudi vse čednosti v najviši stopinji in vse zdatne pri-

pomočke, da bom mogel biti v resnici svet. Prosim te, spreoberni vse nevernike in grešnike, posebno pa tiste, ki so mi blizu po kervi ali po duhovnem sorodstvu. Prosim te, reši iz vic ne le samo ene duše, temuč vse, in izpelji jih iz njih, da bo po moči te božje daritve prazna ostala ta ječa očiščujočih se. Spreoberni vse duše živih in ta siromaški svet postani raj veselja, kjer te bomo vsi ljubili, častili in hvalili v življenji, da pridemo potem hvalit in častit te vso večnost. Amen.“

Le prosi, prosi za se, za svoje otroke, za svoje prijatele, sorodnike in znance. Prosi pomoči v vseh svojih potrebah, dušnih in telesnih;

prosi tudi sveti cerkvi v obilnosti vse dobro in odvernjenje vsega hudega. Pa ne prosi mlačno, temuč z velikim zaupanjem in bodi prepričan, da bodo tvoje prošnje, združene z Jezusovimi, vslišane.

Ko je maša končana, zahvali Boga rekoč:

„Hvala ti bodi vsegamogočni Bog, za vse tvoje dobrote, kateri živiš in kraljuješ od vekomaj (do) na vekomaj. Amen.“ —

Na to pojdi iz cerkve sè skesanim srcem, kaker bi šel s Kalvarije.

Večerna molitev. ...

1. Zahvali se Bogu za prejete dobrote.

Zopet je eden dan mojega zemeljskega življenja v večnosti, ki se ne bo nigdar več vernil.

Denes sem od tebe, o moj Bog, zopet veliko dobrega prejel za dušo in telo. Obvaroval si me nesreč, nevarnostij in velikih grehov; obujal si v meni svete misli, dajal razsvetljenje in duhovno tolažbo. Tako srečen sem bil, da sem pristopil k sv. obhajilu. Lahko rečem, da je bil za me srečen današnji dan. O da bi tudi vse dobro obernil ali slabo sem porabil prejete milosti.

2. Prosi razsvetljenja.

Pridi sv. Duh in razsvetli zdaj moj um, da bom mogel vse svoje grehe današnjega dne prav spoznati, dobro obžalovati in se resnično poboljšati.

3. Zdaj sprašaj svojo vest, kar si grešil zoper Boga, bližnjega in

samega sebe; potem obudi kesanje s terdnim sklepom.

4. Kesanje in terdni sklep.

Kako slabo sem zopet denes povračal tvoje dobrote, o moj Bog! Zopet sem padel v grehe; oh kako sem mogel grešiti in tebe svojega najboljšega Očeta žaliti. Vsi moji storjeni grehi so mi iz vsega serca žal, ker sem ž njimi razžalil svojega Boga, Stvarnika, Odrešenika, svojega največjega dobrotnika in prihodnjega sodnika. Terdno sklenem se poboljšati in rajše vmreti, kaker pa tebe, o moj Bog, še enkrat z grehom razžaliti. Zato se bom posebno varoval tega greha (imenuj ga), zapustil bom to slabo društvo, osebo . . . ; bežal pred to grešno

priložnostjo. „Rekel sem, zdaj začenjaj“ (ps. 67, 11.).

5. Priporoči se.

Preden grem spat, prosim sè sveto cerkvijo: „Obišči, prosimo te, Gospod, to stanovanje in izženi iz njega vsako zalezovanje hudobnega sovražnika; tvoji sveti angelji naj v njem prebivajo, da nas bodo v miru varovali, in tvoj blagoslov bodi vedno nad nami. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

Zdaj grem h počitku, da bom zajutra telesno okrepčan vstal in tebi služil. Spat pa grem s tistim namenom, s kakeršnim je spal Jezus, Marija, njegova presveta mati in drugi svetniki na zemlji. V rani tvojega presvetega Serca,

o moj Jezus, hočem nocoj počivati. Kolikerkrat bom dihnil, tolikokrat te želim počastiti. Varuj me nocoj gerdih sanj, da se ne bom oskrunil ne na duši, ne na telesu; varuj me vsakega greha, nagle in neprevidene smerti.

O Marija, moje za Bogom največje zaupanje, moj ljubi angelj varih, moji priprošnjiki sveti, sv. Anton Padovanski, vam priporočim sebe, svoje stariše, brate in sestre, dobrotnike, bolnike, vmirajoče, reveže in grešnike . . . blagoslovite in varujte nas nocoj vsega hudega.

Vsmili se, o Jezus, tudi vbogih duš v vicah; tvoja predraga Kri naj hladi in lajša

njih terpljenje. Reši jih iz vic
prej, ko je mogoče.

Oče naš, češčena Marija.
Večni mir jim daj, Gospod, in
večna luč naj jim sveti. Naj
počivajo v miru Amen.

Ako moliš zjutraj „Češčena bodi
kraljica“ zmoli še zvečer „Pod tvojo
pomoč“ zavoljo odpustkov.

Pod tvojo pomoč pribe-
žimo, o sveta božja porodnica!
ne zaverzi naših prošenj v na-
ših potrebah, temuč reši nas
vselej vseh nevarnostij, častit-
ljiva in blagoslovljena Devica.

Ÿ. Stori me vrednega tebe
hvaliti, Devica presveta.

R. Daj mi moč zoper tvoje
sovražnike.

Ÿ. Hvaljen bodi Bog v svojih svetnikih.

R. Amen.

Preden se vležeš, poškropi z blagoslovljeno vodo sebe, sobo in posteljo in reci:

„Pokropi me s hisopom, in bom očiščen; operi me, in bolj bom bel kakor sneg“ (ps. 50, 9.).

Na svojem čelu naredi črke:

J. N. K. J. in reci: Jezus, Nazareški, kralj Judov. Ta zmagovavni napis mojega Zveličarja Jezusa Kristusa, naj me varuje nagle, neprevidene in nesrečne smerti.

Ako pobožno in skesan zmoliš sledečo molitvico, katero je rabil

sv. Anton Padovanski zoper hudobne duhove, zadobiš enkrat na dan 100 dni odpustka. (Leon XIII. 21. majnika 1892):

„Glejte križ Gospodov! Bežite sovražne moči; zmagal je lev iz Judovega rodu, korenina Davidova. Aleluja.“

Ko si se sramožljivo slekel in greš počivat, reci:

V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa križanega grem spat; ki me je odrešil sè svojo predrago Kervjo, naj me † blagoslovi, nocoj vsega hudega varuje in po tem revnem življenju pripelje v večno življenje. Amen.

Ko si že v postelji, reci:

Jezus, Marija in sv. Jožef, vam izročim svojo dušo in telo.

Ako še nisi, obudi zdaj prav kratko tri božje čednosti in potem zmoli še očenaš in češčena si marijo za se, kaker da bi mertev ležal, da boš bolj hitro in v svetih mislih zaspal in se zbudil.





Reši svojo dušo!

KAZALO.

	Stran
Predgovor	I.
Začetek in odpustki pobožnosti 13 torkov ali nedelj v čast sve- temu Antonu Padovanskemu .	1
Kako opravljaj pobožnost 13 torkov Trinajst torkov ali nedelj.	6
Pervi torek ali nedelja. Posne- maj me v sv. čistosti	10
Drugi torek ali nedelja. Posne- maj me v razumnosti	21
Tretji torek ali nedelja. Posne- maj me v poterpežljivosti :	30
Četrty torek ali nedelja. Posne- maj me v sv. veri	39
Peti torek ali nedelja. Posnemaj me v pokori	50
Šesti torek ali nedelja. Posnemaj me v pokorščini	59

Sedmi torek ali nedelja. Posnemaj me v ponižnosti . . .	68
Osmi torek ali nedelja. Posnemaj me v vboštvu	78
Deveti torek ali nedelja. Posnemaj me v pobožnosti	87
Deseti torek ali nedelja. Posnemaj me v zaupanju	98
Enajsti torek ali nedelja. Posnemaj me v ljubezni	108
Dvanajsti torek ali nedelja. Posnemaj me v pravičnosti . . .	118
Trinajsti torek ali nedelja. Posnemaj me v stanovitnosti .	128
Pobožnost devet torkov.	
Molitev k sv. Antonu za devet torkov	136
Darovanje te molitve	143
Molitev k detetu Jezuščku v naročju sv. Antona Padovanskega	145
Slavospjev ali rezponzorij v čast sv. Antona Padovanskemu .	151
Venček molitvic v čast sv. Antonu Padovanskemu	153

	Stran
Molitev k sv. Antonu, ko ga prosiš kake milosti	158
Molitev k sv. Antonu, ko se mu zahvaljuješ za prejeto milost .	159
Razne molitve.	
Jutranja molitev	161
Pripravljanje za sv. spoved . .	169
Zahvala po sv. spovedi	172
Pripravljanje za sv. obhajilo .	175
Zahvala po sv. obhajilu	183
Sveta maša	191
Večerna molitev	203



NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIČNICA



00000476215



